

ΤΟ ΛΕΥΚΟ ΡΟΔΟ

ΑΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΦΟΙΤΗΤΩΝ
& ΥΠΟΨΗΦΙΩΝ ΔΙΔΑΚΤΟΡΩΝ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΦΥΣΙΚΗΣ
<http://blog.edu.physics.uoc.gr/smffpk>

ΤΕΥΧΟΣ
2ο

Ιανουάριος
2012

EDITORIAL

Γειά σας και Καλή Χρονιά! Αργήσαμε λιγάκι να ξαναβγούμε, ε; Ναι, αργήσαμε. Ξέρετε όμως ένα λουλούδι εκτός θερμοκηπίου σαν το Λευκό Ρόδο επηρεάζεται πολύ από τις κλιματολογικές συνθήκες. Έτσι, το περασμένο Καλοκαίρι έτυχε να είναι πολύ καυτό για μας και σχεδόν μαραθήκαμε. Το Φθινόπωρο που ακολούθησε ήταν πολύ βροχερό και δεν μπορέσαμε να ξεμυτίσουμε. Τα καταφέραμε τώρα, μέσα στο Χειμώνα, εκμεταλλευόμενοι τις λιακάδες που για πολλές μέρες μας χάρισε ο Δεκέμβριος. Για ένα λουλούδι βέβαια, το πιο λογικό θα ήταν να περιμένει την Άνοιξη για να ανθίσει κανονικά και με ασφάλεια στην ώρα του. Σκεφτήκαμε όμως, αφενός, πως στους δύσκολους καιρούς που ζούμε ασφάλεια καμιά δεν υπάρχει και, αφετέρου, καλό είναι να μη χάνει κανείς τις ευκαιρίες που του παρουσιάζονται. Έτσι λοιπόν, τσουούπ... Να μαστε πάλι εδώ, τώρα μέσα στο καταχείμωνο!

Εν τω μεταξύ, σαν να έχουμε μεγαλώσει λιγάκι. Όχι πολύ. Αλλά να, ήμασταν 16 σελίδες και έχουμε γίνει 23. Ήταν αναμενόμενο. Ένα Λευκό Ρόδο που έχει για χόμπυ του το να μιλά και που για μήνες κρατούσε λόγια θαμμένα μέσα στο χώμα μαζί με τον σπόρο του, δε γίνεται παρά να ξαναφυτρώσει φλόαρο. Μα, πόσο ενοχλητική μπορεί να είναι πια η φλυαρία ενός Ρόδου; Το Λευκό Ρόδο δεν υψώνει ποτέ τη φωνή. Δε μουρμουρίζει κιόλας βέβαια, αλλά προσπαθεί να μιλάει ήρεμα και μετρημένα. Δεν ξεχνάει ποτέ πως είναι ένα Ρόδο, ένα Λευκό Ρόδο μάλιστα, και πως πρέπει πρώτ' απ' όλα να φροντίζει για το λεπτό του στυλ. Επίσης, δεν πρόκειται ποτέ να σε αναγκάσει να κάτσεις να το ακούσεις. Αν δε θέλεις, μπορείς να φύγεις μακριά και να είσαι σίγουρος πως δεν έχει σκοπό να σε ακολουθήσει. Μπορεί να πιστεύεις πως δε θα το κάνει επειδή δεν μπορεί, επειδή ως λουλούδι είναι καθηλωμένο στο μέρος που φύτεψε. Καλά, αυτή είναι η δική σου άποψη! Η αλήθεια είναι πως το Λευκό Ρόδο μένει εκεί που φύτεψε και δε φορτώνεται σε κανέναν γιατί απλά είναι αρκετά περήφανο για να καταδεχτεί να κάνει κάτι τέτοιο.

Αυτό δε σημαίνει πως δεν το απασχολεί το πώς θα τραβήξει την προσοχή. Το απασχολεί και πολύ μάλιστα. Γι' αυτό είναι που έχει πέσει σε μελαγχολία! Βλέπει ότι τους τελευταίους μήνες στο περιβάλλον του λίγοι έχουν τη διάθεση να προσέξουν ένα Λευκό Ρόδο που μιλάει. Είναι τόσο ανήσυχοι που ούτε να το παρατηρήσουν μπορούν, ούτε να το ακούσουν. Φωνάζουν πολύ και καλύπτουν εντελώς τη δική του φωνή. Το Λευκό Ρόδο σκέφτηκε να δοκιμάσει να τραβήξει την προσοχή με το άρωμά του. Αλλά και με αυτό, καμιά τύχη δεν μπορεί να έχει. Δεν είναι μόνο που το άρωμα των Ρόδων έχει καταντήσει λίγο κοινό με όλα αυτά τα ροδόνερα και τις κολώνιες ρόδου που έχουν φτιαχτεί εδώ και αιώνες. Ακόμα και αν είχε το σικάτο άρωμα του Γιασεμιού, που προσφέρει διαύγεια στο μυαλό, ή το έντονο και μεθυστικό της Γαρδένιας, και πάλι δεν θα τα κατάφερνε καλύτερα. Στον αέρα γύρω του κυριαρχεί μια μυρωδιά που σκεπάζει τα πάντα. Η Σχολή μας μυρίζει μπαρούτι!

Φωτογραφία Εξωφύλλου: Μανώλης Σκαντζάκης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΘΕΜΑΤΑ

- Και καλή τύχη μάγκες... σελ. 4
της Στέλλας Μαραγκάκη
- Η Θέση της γυναίκας στις επιστήμες και στην έρευνα σελ. 5
της Χριστίνας Ψαρουδάκη

ΓΝΩΜΕΣ

- Η Πόρσε του Μπαμπά σελ. 7
του Μανώλη Ρεμπελάκη
- Ανατομία μιας “αγωνιστικής” ενέργειας σελ. 12
του Σήφη Ανωγειανάκη
- Ανατομία μιας “παιδαγωγικής” ενέργειας σελ. 14
του Σήφη Ανωγειανάκη

ΤΕΧΝΟ-ΛΟΓΩΝΤΑΣ

- Ένα Καλωσόρισμα σελ. 15
ενός ξεχασμένου γραμμοφώνου
- Απώλεια Δεδομένων σελ. 16
του Μάνου Σιδεράκη
- Μόνο για 20 δευτερόλεπτα σελ. 17
της Δέσποινας Κοκονά

ΙΣΤΟΡΙΑ

- Από τη ζωή του Heinrich Rudolf Hertz σελ. 19
του Γιώργου Κολλιόπουλου

ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

- Ο Σκίνακας το ...χειμώνα!!! σελ. 20
του Θοδωρή Μπιτσάκη

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

- Η απεργία στην Ελληνική Χαλυβουργία σελ. 21

Και καλή τύχη μάγκες...

Η Ελλάδα υπήρξε χώρα μεταναστών (μόνο που δεν ταιριάζει πια ο αόριστος σ' αυτή την πρόταση). Πριν το Β παγκόσμιο πόλεμο και κυρίως τη δεκαετία του '50 και του '60 ήταν το ξεκίνημα της πιο έντονης μετανάστευσης των Ελλήνων που βιώθηκε όσο καμιά άλλη. Το '60 ήταν η κορύφωση και το τέλος του μαζικού ξενιτεμού των Ελλήνων προς Γερμανία, Αμερική, Αυστραλία, Αφρική για τον 20ο αιώνα. Τότε, το '60, οι κυβερνήσεις ΕΡΕ του Κωνσταντίνου Καραμανλή, αλλά και του Κέντρου του Γεώργιου Παπανδρέου έστελναν τους Έλληνες εργάτες στο εξωτερικό μετανάστες. Ο Καραμανλής αποκαλούσε τη μετανάστευση «ευλογία Θεού». Άλλοι την ονόμασαν «κατάρτα του Θεού». Εργάτες ανειδίκευτοι, χωρίς πλήρη επίγνωση του τι υπέγραφαν, ξεριζωμένοι, βιώνοντας τον απόλυτο ρατσισμό (άδικο και μη). Τελικά ήταν μια μετανάστευση «άγρια» όπως την χαρακτήρισαν οι ίδιοι.

Πενήντα χρόνια μετά η μετανάστευση συνεχίζεται.. Η κυβέρνηση του εγγονού Παπανδρέου συνεχίζει την παράδοση! Η ανεργία σύμφωνα με το Ινστιτούτο Εργασίας ΙΝΕ φθάνει στα επίπεδα της δεκαετίας του 1960, που ώθησαν τους Έλληνες στη μετανάστευση ενώ η επίσημη καταγραφή (από την Ε.Ε.) αγγίζει τα όρια της δεκαετίας του '50. Μετά το 2009 όλο και περισσότεροι είναι οι Έλληνες που αναζητούν και πάλι εργασία στο εξωτερικό. Οι μετανάστες του σήμερα, όπως και οι μετανάστες των μεταπολεμικών χρόνων, ετοιμάζονται για τη μεγάλη «έξοδο» με μια βαλίτσα στο χέρι γεμάτη «όνειρα κι ελπίδες» για μια καλύτερη τύχη, για ένα νέο μέλλον. Με μια όμως μεγάλη διαφορά! Οι τότε Έλληνες μετανάστες είχαν βιώσει την εξαθλίωση της κατοχής, ήταν εργάτες ανειδίκευτοι. Εκπαιδεύονταν εκεί που μετανάστευαν και μετά την επιστροφή τους στην πατρίδα (όσοι επέστρεφαν) ήταν πλέον ειδικευμένοι εργάτες, αποτελώντας ένα χρήσιμο εργαλείο στα χέρια της ελληνικής κοινωνίας.

Οι Έλληνες μετανάστες του σήμερα δεν είναι ανειδίκευτοι. Αντίθετα, είναι επιστήμονες με αξιόλογες γνώσεις και δεξιότητες. Πρόκειται για μια νέα και διαφορετική μετανάστευση, η οποία στερεί στη χώρα μας το πιο ταλαντούχο και άρτια εκπαιδευμένο ανθρώπινο δυναμικό της. Η μαμά πατρίδα έχει δαπανήσει τεράστια ποσά για να μεγαλώσει τα παιδιά της, να τα σπουδάσει και να τα καταρτίσει... για να τα διώξει τη στιγμή που αρχίζουν να γίνονται χρήσιμα και παραγωγικά, αφήνοντας αναξιοποίητο το ανθρώπινο κεφάλαιό της.

Είναι πολύ λυπηρό νέοι άνθρωποι ύστερα από πολύχρονες και σε πολλές περιπτώσεις πανάκριβες σπουδές να μην έχουν καμία επαγγελματική προοπτική στην πατρίδα τους και να ξενιτεύονται από ανάγκη. Το νέο κύμα μετανάστευσης που έχει ξεκινήσει (κι αναρωτιέμαι τι ποσοστά θ' αγγίξει κι αν θα σπάσει καινούργιο ρεκόρ, μεγαλύτερο του 20^{ου} αιώνα) δεν είναι μονάχα προσωπικό ζήτημα κάθε νέου που αποζητά καλύτερες συνθήκες ζωής. Είναι μέγα εθνικό δράμα με πολύ σοβαρές συνέπειες για την ανάπτυξη της χώρας μας καθώς αδυνατεί να απασχολήσει νέους εξειδικευμένους επιστήμονες, τον λαό της.

Στέλλα Μαραγκάκη

Η Θέση της γυναίκας στις επιστήμες και στην έρευνα

Η θέση της γυναίκας στον σύγχρονο δυτικό κόσμο, παρόλες τις προωθούμενες αλλαγές, παραμένει υποδεέστερη σε σχέση με τον άντρα. Το παρόν άρθρο πραγματεύεται την θέση της γυναίκας ερευνήτριας στην Ελλάδα και στην Ευρώπη, και κάνει μία προσπάθεια να συνδέσει το ζήτημα αυτό με το γυναικείο ζήτημα γενικότερα.

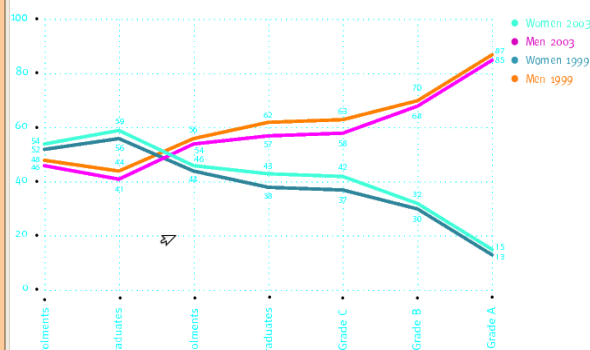
Ορισμένα δεδομένα:

Το ζήτημα καταρχάς μπορεί να εντοπιστεί απλώς μετρώντας τους αριθμούς. Παρόλο που ο αριθμός των γυναικών ερευνητριών είναι πολύ μεγαλύτερος σε σχέση με το παρελθόν, η αναλογία των γυναικών σε ακαδημαϊκές θέσεις είναι πολύ μικρή, γύρω στο 10-15%, ενώ η αναλογία σε προπτυχιακό επίπεδο είναι 50 %. Επομένως, υπάρχει μία συνεχής πτώση στο ποσοστό των γυναικών που καταφέρνουν να ανεληχθούν ακαδημαϊκά, ακόμα και σε επιστήμες που οι γυναίκες πλειοψηφούν, π.χ. ανθρωπιστικές επιστήμες. Το λεγόμενο “διάγραμμα-ψαλίδι” (βλ. Εικόνα 1) αποδεικνύει περίτρανα τον παραπάνω ισχυρισμό. Επομένως, υπάρχουν μία σειρά από **συνθήκες**, στερεότυπα και προκαταλήψεις που σχετίζονται με την ενασχόληση των γυναικών με την επιστήμη και την έρευνα καθώς και με τις διαδικασίες πρόσληψης σε ακαδημαϊκά πόστα.

Το να σου συμπεριφέρονται ως γυναίκα:

Σε μεταχειρίζονται με συγκαταβατική επιείκεια, υποθέτοντας ότι οι πνευματικές σου δυνατότητες και οι γνώσεις σου δεν είναι αρκετές για να πιάσουν τα “πνευματικά ύψη” του αντρικού μυαλού.

Αγνοούν τις δηλώσεις σου. Ορισμένες φορές αποδίδουν τις δηλώσεις σου σε άντρες και υποτιμούν συστηματικά τα επιτεύγματά σου.

Εικόνα 1: Το διάγραμμα-ψαλίδι: Ενώ η αναλογία των γυναικών σε προπτυχιακό επίπεδο είναι 50 %, όσο αυξάνει η ακαδημαϊκή κλίμακα τόσο πέφτει...

Το να είσαι γυναίκα:

Αντιμετωπίζεις ως φύλο μεγαλύτερο ποσοστό ανεργίας. Αντιμετωπίζεις ελαστικές εργασιακές σχέσεις, μειωμένους μισθούς. Αντιμετωπίζεις οξυμένα προβλήματα που πηγάζουν από τις οικογενειακές ευθύνες. Κινδυνεύεις με απόλυση από τον εργοδότη σου σε περίπτωση που μείνεις έγκυος. Έχεις μικρότερες πιθανότητες να προαχθείς συγκριτικά με έναν άντρα.

Τα στερεότυπα για τους κοινωνικούς ρόλους των δύο φύλων, αν και στην πλειοψηφία θεωρούνται ξεπερασμένα, δυστυχώς φαίνεται πως αναπαράγονται στον ακαδημαϊκό χώρο. Αυτό παρόλο που υπάρχει η λαθεμένη αντίληψη ότι στον χώρο αυτό κυριαρχούν προοδευτικές ιδέες. Παραδείγματος χάρη, οι περισσότερες από τις διαδικασίες επιλογής ατόμων για ακαδημαϊκά θέσεις ευνοούν τους άντρες. Οι περισσότερες επιτροπές που ασχολούνται με προσλήψεις μόνιμου προσωπικού αποτελούνται από άντρες και άρα, ακόμα και αν δεν γίνεται σκόπιμα, βλέπουν τη γυναίκα ακαδημαϊκό πρώτα ως γυναίκα και μετά ως συνάδελφο [3]. Στο Τμήμα Φυσικής, ένας καθηγητής με απόλυτη φυσικότητα και πάνω σε ανεπίσημη συζήτηση μου είπε ότι όταν βρεθεί σε μία κατάσταση όπου πρέπει να επιλέξει ανάμεσα σε έναν άντρα και μία γυναίκα, που

ΘΕΜΑΤΑ

διεκδικούν την ίδια θέση και έχουν τα ίδια προσόντα, *θα επιλέξει τον άντρα*. Και αυτό γιατί προτιμά να έχει άντρα συνάδελφο, με τον οποίο θα αναπτύξει και τις αντίστοιχες φιλικές σχέσεις, παρά γυναίκα.

Σημαντικό ρόλο παίζουν επίσης οι **προσδοκίες**: τι αναμένει κάποιος από μια γυναίκα και τι αναμένει η ίδια η γυναίκα από τον εαυτό της. Σύμφωνα με μία ισπανική έρευνα, οι γυναίκες ερευνήτριες υποστηρίζουν ότι από τη στιγμή που κερδίζουν μόνιμη θέση, δεν αισθάνονται πως ανελίσσονται στην ιεραρχία. Επίσης, οι ίδιες δε νιώθουν πως έχουν τη φιλοδοξία να διεκδικήσουν μια θέση που σχετίζεται με λήψη αποφάσεων [2]. Στην Αμερική αλλά και αλλού, έρευνες δείχνουν πως οι γυναίκες βρίσκουν εμπόδια από προκαταλήψεις και ξεπερασμένες θεσμικές δομές στον ακαδημαϊκό χώρο. Η περιθωριοποίηση (ανισότητες που αφορούν στους πόρους, δυσκολία στην πρόσβαση σε ηγετικές θέσεις και αποκλεισμός από διαδικασίες λήψης αποφάσεων) επηρεάζει την καριέρα τους [4,5] .

Προωθούμενες αλλαγές εντός της ΕΕ:

Κεντρικά, στην ΕΕ και αλλού, εξειδικεύονται σχέδια για το πώς θα εξομαλυνθούν οι διαφορές στην αντιπροσώπευση των δύο φύλων στους επιστημονικούς τομείς. Τίθεται ως στόχος η συμμετοχή γυναικών σε αναλογία 25 % στον ακαδημαϊκό χώρο και σε ηγετικές θέσεις στον τομέα της έρευνας [1].

Η Ευρωπαϊκή Ένωση εντοπίζει τα εξής τέσσερα προβλήματα:

- 1) Υπάρχουν μικρότερες πιθανότητες να προαχθούν γυναίκες σε υψηλές θέσεις.
- 2) Το ποσοστό των γυναικών σε συμβούλια που σχετίζονται με λήψη αποφάσεων είναι μικρό.
- 3) Οι γυναίκες ερευνήτριες πληρώνονται λιγότερο από τους άντρες όταν κατέχουν την ίδια με αυτούς θέση.
- 4) Όσο πιο μεγάλες είναι οι δαπάνες για την έρευνα, τόσο πιο μικρή είναι η συμμετοχή των γυναικών στη συγκεκριμένη έρευνα. Δηλαδή, στις χώρες που ξοδεύουν πολλά χρήματα για την έρευνα, το ποσοστό των γυναικών ερευνητριών είναι μικρό, ενώ αντίστοιχα είναι μεγάλο σε χώρες που δεν επενδύουν τόσα πολλά στην έρευνα.

Υπό το πρίσμα της κατά το δυνατό αύξησης της ανταγωνιστικότητας, επικρατεί η αντίληψη ότι “δεν πρέπει να υπάρχει ανεπαρκής χρήση πολύτιμου ανθρώπινου κεφαλαίου”, και άρα πρέπει να δρομολογηθούν αλλαγές σε διαδικασίες πρόσληψης και προαγωγής. Να δοθούν περισσότερα προνόμια στους εργαζόμενους γονείς ούτως ώστε να αυξηθούν τα ποσοστά των γυναικών σε ερευνητικές και ακαδημαϊκές θέσεις.

Η ΕΕ παίζει τον συντονιστή αυτών των προσπαθειών, μελετώντας και εξειδικεύοντας πλάνα για το πως θα έχει πρόσβαση ολόένα και μεγαλύτερο κομμάτι των γυναικών σε θέσεις που σχετίζονται με τη λήψη αποφάσεων σχετικά με τις κατευθύνσεις και την πορεία της έρευνας.

Σύνδεση με το Γυναικείο Ζήτημα:

Το γυναικείο ζήτημα αφορά στο πρόβλημα της γυναικείας ανισοτιμίας. Ως ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο είναι ένα σύμπλεγμα οικονομικών, πολιτικών, πολιτιστικών ανισοτιμιών και διακρίσεων που εκδηλώνονται σε όλους τους τομείς της κοινωνικής και προσωπικής ζωής της γυναίκας.

Σήμερα, η θεσμική εξίσωση δεν αναιρεί τις κοινωνικές προκαταλήψεις και γενικότερες διακρίσεις σε βάρος της γυναίκας. Η εργαζόμενη γυναίκα μαζί με την ταξική εκμετάλλευση υφίσταται και όλη την κοινωνική καταπίεση λόγω της έλλειψης ουσιαστικής αναγνώρισης του κοινωνικού ρόλου της μητρότητας (π.χ. έλλειψη δωρεάν δημοσίων υποδομών), αλλά και λόγω των προκαταλήψεων σε βάρος της γυναίκας που συνεχώς αναπαράγονται με νέες μορφές.

Στη σημερινή σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία οι γυναίκες πρέπει υποστηρίξουν ουσιαστικά αιτήματα για την ισοτιμία της γυναίκας (π.χ. σε σχέση με τις εργασιακές σχέσεις, τη μητρότητα, την εκπαίδευση και την υγεία όλων των γυναικών, την κοινωνική φροντίδα των ηλικιωμένων, της οικογένειας) και να μην περιορίζονται μόνο σε αιτήματα που αφορούν στις γυναίκες ανεξάρτητα από την ταξική τους τοποθέτηση. Σε αιτήματα που περιορίζονται μόνο σε προβλήματα αναχρονιστικών καταλοίπων στις σχέσεις των δυο φύλων, που έχουν τη μορφή ιδεών αλλά και συγκεκριμένων συμπεριφορών (π.χ. προκαταλήψεις για τον κοινωνικό ρόλο των δυο φύλων).

Κεντρικός στόχος της πολιτικής της ΕΕ είναι να αποδεσμευτεί η «πολιτική ισότητας» από αυτήν που αφορά περιθωριακές και «ειδικού τύπου» ομάδες και να ενσωματωθεί στο σύνολο της πολιτικής της. Δηλαδή η «πολιτική ισότητας» εμφανίζεται με τη μορφή της περικοπής και η κατάργησης ορισμένων ιδιαιτέρων δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν για τις γυναίκες. Αυ-

τό γίνεται στην λογική των «ίσων ευκαιριών» για όλους με βάση την ατομική ικανότητα του καθένα ή της καθεμιάς.

“Ίσες ευκαιρίες για τα δύο φύλα” δίχως ίσα κοινωνικά δικαιώματα και κατάργηση της ταξικής εκμετάλλευσης δεν μπορούν να υπάρξουν

Επίλογος:

Λανθασμένα θεωρείται ότι είναι κατακτημένη η ισοτιμία μεταξύ ανδρών και γυναικών στη μόρφωση. Παρακάμπτεται η ύπαρξη των ταξικών φραγμών και για τα δυο φύλα, παρακάμπτεται το γεγονός ότι η γυναίκα βιώνει με νέες μορφές την ταξική εκμετάλλευση, **τη διπλή καταπίεση εξ αιτίας του φύλου**. Οι προωθούμενες αλλαγές στην ΕΕ για την αύξηση του αριθμού των γυναικών στα κέντρα λήψης αποφάσεων καμία σχέση δεν έχουν με την ισοτιμία μεταξύ των φύλων. Οι πραγματικές προθέσεις της ΕΕ φαίνονται στην επιλογή της να μη δεσμεύεται ο κεφαλαιοκράτης για την περίοδο της προχωρημένης εγκυμοσύνης - τοκετού – λοχείας.

Η συμμετοχή περισσότερων γυναικών σε θέσεις που σχετίζονται με τη λήψη αποφάσεων για την κατεύθυνση της έρευνας και της παιδείας δεν αλλάζει την πολιτική της ΕΕ και της Ελλάδας για την έρευνα, που είναι να χρησιμοποιείται ολόένα και πιο άμεσα για να ικανοποιεί την ανάγκη του κεφαλαίου για περισσότερα κέρδη και όχι για να καλύπτει τις λαϊκές ανάγκες. Εν κατακλείδι, όπως η εργάτρια δεν μπορεί γενικά να αγωνίζεται για την αύξηση της συμμετοχής των γυναικών στο σύστημα της εκμετάλλευσης, έτσι και η νέα ερευνήτρια πρέπει να ζητάει ένα σύστημα όπου το αποτέλεσμα της έρευνας θα χρησιμοποιείται για να καλυφθούν οι ανάγκες του λαού. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο όταν η έρευνα είναι δημόσιο αγαθό και δεν διεξάγεται στη λογική του ανταγωνισμού. Όταν δεν διεξάγεται μέσα σε επιχειρηματικά πλαίσια.

Ψαρουδάκη Χριστίνα

[1] European Commission's Roadmap for Equality Between Women and Men, 2006-2010; http://ec.europa.eu/employment_social/news/2006/mar/com06092_roadmap_en.pdf

[2] Pérez Sedeño, Eulalia, coordinadora (2003) La situación de las mujeres en el sistema educativo de ciencia y tecnología en España y su contexto internacional, <http://www.ifs.csic.es/mujeres/documentos.htm> (11 May 2007).

[3] Study on the situation of women researchers, commissioned by the Spanish Foundation for Science and Technology, 2005.

[4] <http://web.mit.edu/newsoffice/2002/genderstudy-0320.html>

[5] Kanjuo-Mrčela, Aleksandra (1996) Ženska v menedžmentu, Ljubljana: Enotnost.

[6] <http://www8.nationalacademies.org/onpinews/newsitem.aspx?RecordID=11741>

Η ΠΟΡΣΕ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΑ

Έχει περάσει αρκετός καιρός από τότε, όμως το θέμα κατά τη γνώμη μου παραμένει επίκαιρο. Ίσως μάλιστα να είναι τώρα περισσότερο επίκαιρο απ' ό,τι ήτανε πριν από 7 μήνες. Στις αρχές του περασμένου Ιουνίου λοιπόν, ο Αναπληρωτής Καθηγητής του Τμήματός Φυσικής κύριος Βασίλης Χαρμανδάρης, είχε σχολιάσει μια ανακοίνωση της Γενικής Συνέλευσης του Συλλόγου μας ως εξής:

“

Καλημέρα σας,

Μία ερώτηση σε αυτήν τη θέση που εκφράζετε:

On Jun 7, 2011, at 10:58 PM, Syllogos Metaptixiakwn Fysikou wrote:

To xreos den einai diko mas, den to dimiourgisame emeis kai den tha to plirosoyme emeis kai ta paidia mas. O Logistikos elegchos toy xreoyis apo anexartiti epitropi tha to apodeixei.

Υποθέτω πως συμφωνείτε ότι:

α) τα χρήματα τα έλαβαν με την μορφή δανείων οι νομίμως εκλεγμένες από τον ελληνικό λαό κυβερνήσεις
β) κακοδιαχείριση των χρημάτων (κατά πάσα πιθανότητα) από όλους όσους παίρνανε τις διάφορες αποφάσεις οδήγησε στο σημερινό πρόβλημα.

Πώς τα παραπάνω μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν έχουμε ως κράτος υποχρέωση να πληρώσουμε αυτά που εμείς χρωστούμε σε αυτούς που μας τα δάνεισαν, όταν πήγαμε και τους τα ζητήσαμε;

Εγώ θα έλεγα ότι απλά το παραπάνω μας λέει ότι πρέπει να επιλέγουμε πιο ικανούς ανθρώπους στη διοίκηση/πολιτική.

Μία αναλογία. Ένας πατέρας έχει 1 διαμερίσμα, 1 χωράφι και 10,000 ευρώ. Παράλληλα παίρνει δάνειο 100,000 με το οποίο αγοράζει μία Porsche Cayenne turbo:

<http://www.lefilanenews.com/porsche-cayenne-turbo.html>

Δεν αγοράζει ασφάλεια και λόγω υπερβολικής ταχύτητας πέφτει από κρεμό, καταστρέφεται το αυτοκίνητο και ο ίδιος σκοτώνεται.

Οι νόμιμοι κληρονόμοι, θα έχουν δικαίωμα στην περιουσία αλλά δεν θα έχουν υποχρέωση να αποπληρώσουν το δάνειο;

Αν κάποιο κόμμα ή άτομο έχει καλύτερη πρόταση για τη διαχείριση του οικονομικού προβλήματος ας καταθέσει αναλυτικό προϋπολογισμό ο οποίος να δείχνει με νούμερα ότι μπορούμε να ισοσκελίσουμε το έλλειμμα καλύτερα και πιο δίκαια από ότι γίνεται τώρα.

Καλύτερες προτάσεις υπάρχουν σχεδόν πάντα, αλλά οι γενικότητες δε νομίζω ότι βοηθούν. Καλό είναι να κάνουμε σαφείς εναλλακτικές προτάσεις όταν απορρίπτουμε κάτι.

Β. Χαρμανδάρης”

Με την παρέμβαση αυτή τέθηκαν ζητήματα πολύ ενδιαφέροντα. Ας επιχειρήσουμε κατ' αρχάς μια πρώτη απάντηση στην κεντρική ερώτηση: *“Πώς τα παραπάνω μας οδηγούν στο συμπέρασμα ότι δεν έχουμε ως κράτος υποχρέωση να πληρώσουμε αυτά που εμείς χρωστούμε σε αυτούς που μας τα δάνεισαν, όταν πήγαμε και τους τα ζητήσαμε;”*. Εμείς πουθενά δεν ταυτίσαμε τον εαυτό μας με το κράτος. Εμείς δεν είμαστε παρά μια μικρή (ελάχιστη σε αριθμό μελών) ομάδα και το κράτος είναι ένας οργανισμός που υπάρχει (υποτίθεται) για να προστατεύει και να φροντίζει ολόκληρη την κοινωνία. Όπως φαίνεται όμως, το κράτος δεν φροντίζει με τον ίδιο τρόπο και με το ίδιο ενδιαφέρον για όλα τα μέλη της κοινωνίας. Τη διαπίστωση αυτή τη βγάζουμε κοιτάζοντας αυτό το δυσθεώρητο Χρέος, που καλούμαστε κι εμείς μαζί με τους άλλους να αποπληρώσουμε, την ίδια στιγμή που αδυνατούμε να το αποδώσουμε σε κάποιο ιδιαίτερα δαπανηρό κομμάτι της δικής μας ζωής. Ούτε σε κάποιο υπερπολυτελές μέχρι τώρα επίπεδο διαβίωσης, ούτε στην απολαβή μιας εκπαίδευσης που κοστίζει πολύ, μπορούμε να αποδώσουμε ένα τέτοιο τεράστιο χρέος. Γι' αυτό και, στην ανακοίνωσή του, ο Σύλλογος Μεταπτυχιακών ζητά τον λογιστικό έλεγχο από ανεξάρτητη επιτροπή, μήπως και μάθουμε για ποιούς πράγματι δανείστηκε το κράτος τόσα λεφτά. Σίγουρα δεν τα δανείστηκε για εμάς.

Παρά ταύτα, η ένσταση στην ανακοίνωση του Συλλόγου μας στηρίζεται με ένα επιχείρημα πολύ δυνατό. Τί νόημα έχει να συζητάμε για την προτίμηση που δείχνει ενδεχομένως το κράτος προς κάποιους εις βάρος κάποιων άλλων όταν το κράτος αυτό λειτουργεί στα πλαίσια της Δημοκρατίας; Αυτοί που νιώθουν πως αδικούνται, αντί να βγάλουν ανακοινώσεις, γιατί δεν εκφράζουν τα παράπονά τους στην κάλπη; Πώς μπορούν να αποστασιοποιούνται από τις κακές επιλογές εκείνων που οι ίδιοι ψήφισαν; Οι κακές επιλογές των εκλεγμένων συνδέονται με την κακή επιλογή των εκλογέων να τους εκλέξουν. Πάντα η επιλογή πάει δίπλα-δίπλα με την ευθύνη κι έτσι δεν μπορεί ο λαός να βγάλει την ουρά του απέξω. Είναι υπεύθυνος γι' αυτό που συμβαίνει. Οι διαμαρτυρίες και τα παράπονα τί νόημα έχουν; Σε ποιούς απευθύνονται;

Αυτό που αντιπροτείνεται ηχεί εξαιρετικά απλό: *“πρέπει να επιλέγουμε πιο ικανούς ανθρώπους στη διοίκηση/πολιτική”*. Δεν γίνεται όμως εύκολα αντιληπτό πως πρόκειται κι εδώ για μια γενικότητα από αυτές που δε βοηθούν. Έχει παραλειφθεί να υποδειχθεί το ασφαλές κριτήριο με το οποίο θα διαλέγουμε τους ικανότερους στους οποίους θα παραδίδουμε τη διοίκηση. Είναι σημαντικό αυτό διότι θα πρέπει να το έχουμε παρει απόφαση κάθε φορά πως για χρόνια δεν θα υπάρχει καμιά δυνατότητα διορθωτικής παρέμβασης. Δε μας επιτρέπεται να παύσουμε έναν αντιπρόσωπό μας πριν τη λήξη της θητείας του. Ακόμα και αν πράττει εντελώς διαφορετικά απ' ό,τι μας υποσχέθηκε πριν τον ψηφίσουμε, θα συνεχίζει να μας αντιπροσωπεύει μέχρι να λήξει η θητεία του.

Και το πρόβλημα με την αντιπροσώπευση είναι ακόμα βαθύτερο. Είναι γνωστό πως η συμμετοχή της Ελλάδας στην Ευρωπαϊκή Ένωση [Ε.Ε.] σημαίνει μείωση στην αυτονομία άσκησης εθνικής πολιτικής. Οι περισσότερες από τις αποφάσεις που καθορίζουν τη ζωή μας, λαμβάνονται κεντρικά στην Ένωση. Η Ε.Ε όμως, όπως έχουν επισημάνει πολλοί, εμφανίζει ένα τεράστιο έλλειμμα Δημοκρατίας. Αυτό σημαίνει πως μόνο σε μικρό βαθμό μπορούν οι πολίτες να επηρεάσουν τις αποφάσεις που λαμβάνονται για λογαριασμό τους. Τα τελευταία δύο χρόνια, για παράδειγμα, συνηθίσαμε να βλέπουμε τον εκλεγμένο πρώην πρωθυπουργό μας να ακούει υποδείξεις από ισχυρούς παράγοντες της Ε.Ε. που δεν είναι εκλεγμένοι αλλά διορισμένοι στις θέσεις τους. Τέτοια είναι όλα τα μέλη της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (της Κομισιόν), καθώς και το διοικητικό προσωπικό της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Μόνο με μια υπερβολικά διασταλτική ερμηνεία της έννοιας της Αντιπροσώπευσης μπορούμε να πούμε πως αυτοί οι άνθρωποι βρίσκονται στις συγκεκριμένες θέσεις επειδή το επέλεξε ο ...Ευρωπαϊκός Λαός. Κι όμως, όχι μόνο ασκούνε πολιτική αλλά κατά τα φαινόμενα βρίσκονται και ιεραρχικά σε ανώτερη θέση από τους εκλεγμένους αντιπροσώπους μας. Το δε Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, για το οποίο οι ευρωπαίοι πολίτες ψηφίζουν, περιορίζεται σε ρόλο μάλλον διακοσμητικό.

Η επιλογή συμπορεύεται με την ευθύνη όταν αυτός που καλείται να επιλέξει διαθέτει πρόσβαση σε όλα τα δεδομένα. Αν κάτι σκοπίμως του έχει αποκρυβεί, τότε δε μπορούμε να μιλάμε για ελεύθερη επιλογή. Είναι γνωστό πια πως η είσοδος της Ελλάδας στη ζώνη του Ευρού επετεύχθη με τη χρήση των διασήμων Greek Statistics και με άλλες λογιστικές κομπίνες για τις οποίες μάλιστα αγοράστηκαν οι υπηρεσίες της τράπεζας Goldman Sachs. Ο ελληνικός λαός, πριν από 10 χρόνια, αγνοούσε τα παραπάνω. Αγνοούσε πως η χώρα του έμπαινε σε μια οικονομική ένωση χωρίς να πληροί τις προϋποθέσεις να επιβιώσει μέσα σε αυτή. Θα το αγνοούσε ακόμα και αν ο κάθε έλληνας πολίτης είχε πτυχίο από οικονομικό Πανεπιστήμιο και καταλάβαινε άριστα τους οικονομικούς όρους και τις οικονομικές θεωρίες. Θα το αγνοούσε επειδή δεν μπορούσε να έχει στη διάθεσή του τα πραγματικά δεδομένα. Είχε τα χαλκευμένα. Τα πραγματικά δεδομένα τα διέθεταν μόνο εκείνοι που του ζητούσαν να επικυρώσει με την ψήφο του τις ενέργειές τους. Οι έλληνες πολίτες δεν τα διέθεταν. Ας σημειωθεί ότι από τη στιγμή της ένταξης στην Ευροζώνη μέχρι και την υπογραφή του πρώτου μνημονίου, το Δημόσιο Χρέος της χώρας μας σε απόλυτους αριθμούς είχε σχεδόν διπλασιαστεί (βλ. στοιχεία του Υπουργείου Οικονομικών).

Έτσι λοιπόν, ποια είναι πράγματι η ευθύνη των ελλήνων εκλογέων πάνω στις κρίσιμες αποφάσεις που λαμβάνονται; Τί ακριβώς επιτρέπεται να γνωρίζουν κάθε φορά που στήνονται οι κάλπες, και σε ποιο βαθμό η ψήφος τους επηρεάζει όντως την πολιτική που ακολουθείται; Τελικά, κατά πόσον ο Ελληνικός Λαός είναι αληθινά Κυρίαρχος όπως επιτάσσει η δεύτερη παράγραφος του πρώτου άρθρου του Συντάγματός μας;

Ειδικά στις μέρες μας είναι πια κάτι παραπάνω από φανερό πως ο “κυρίαρχος” Λαός δεν αντιμετωπίζεται καθόλου ως τέτοιος. Η αναγγελία ενός δημοψηφίσματος, ήτανε αρκετή για να γκρεμίσει την προηγούμενη εκλεγμένη κυβέρνηση με συνοπτικές διαδικασίες. Από αρκετούς πολίτευτές και από τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης και σχολιασμού, θεωρήθηκε αδιανόητη η καταφυγή στη λαϊκή ετυμηγορία για ζητήματα τόσο καίρια όσο η νέα δανειακή σύμβαση. Ούτε όμως και εκλογές αποφασίστηκε να γίνουν άμεσα. Και αυτές μετατέθηκαν σε μελλοντικό “ασφαλέστερο” χρόνο. Αντί αυτών, σχηματίστηκε μια κυβέρνηση με ψήφο εμπιστοσύνης από την υπάρχουσα Βουλή. Μπορεί τα δεδομένα για τη Χώρα να έχουν αλλάξει δραματικά από τη στιγμή που γίνανε οι προηγούμενες εκλογές, όμως η εκ νέου καταγραφή της λαϊκής βούλησης δεν κρίθηκε απαραίτητη. Κάτι περισσότερο: κρίθηκε επικίνδυνη! Η παρούσα διακομματική κυβέρνηση θα διαπραγματευτεί τα σοβαρά ζητήματα και θα υπογράψει τις σημαντικές συμφωνίες και μόλις τα πράγματα στρώσουνε λίγο, τότε λέγεται πως θα γίνουν οι εκλογές. Δηλαδή ο λαός αντιμετωπίζεται περίπου ως ένας ανοίκος γεράκος που περιμένουν οι διαχειριστές της περιουσίας του να τον πετύχουν σε στιγμές σχετικής γαλήνης για να υπαρπάξουν τη συγκατάθεσή του. Θεωρείται ανίκανος να διαχειριστεί τις δικές του υποθέσεις ανά πάσα στιγμή. Είναι επομένως κοροϊδία να μιλάμε για Κυρίαρχο Λαό!

Αλλά όσο λιγότερο συμμετέχει ο ελληνικός λαός στη διαδικασία λήψης των αποφάσεων που καθορίζουν τη ζωή του, τόσο περισσότερο θεωρείται υπεύθυνος στο σύνολό του για την κακή πορεία της Ελλάδας. Με δε τη συστηματική καλλιέργεια συλλογικών ενοχών, που βασίζονται στη λογική της συνυπευθυνότητας για το κακό που μας βρήκε, γίνεται μεγάλη προσπάθεια να μειωθούν οι κοινωνικές αντιδράσεις. Γιατί όταν φταίει κάποιος άλλος για μια δική σου συμφορά, είναι λογικό να θυμώνεις εναντίον του. Όταν όμως φταις μόνο εσύ, είσαι αναγκασμένος να κρατήσεις τον θυμό μέσα σου. Σε μια Κοινωνία που καλείται να κρατήσει το θυμό μέσα της, η μια κοινωνική ομάδα θυμώνει και εναντιώνεται στην άλλη που της φαντάζει περισσότερο προνομιούχα. Αυτή η διαδικασία οδηγεί στην αναζήτηση “κοινωνικής δικαιοσύνης” στον ελάχιστο κοινό παρονομαστή.

Το απλό παράδειγμα με την Πόρσε του Μπαμπά εκφράζει με πολύ παραστατικό τρόπο μια από τις κυρίαρχες απόψεις πάνω στο ελληνικό Χρέος. Ο πατέρας του παραδείγματος χρεώθηκε σημαντικά επειδή επέτρεψε στον εαυτό του την ικανοποίηση μιας εξεζητημένης επιθυμίας. Ήτανε μάλιστα τόσο άφρων ώστε να μην ασφαλίσει την Πόρσε του κι έτσι να βάλει όχι μόνο τον εαυτό του αλλά και την οικογένειά του σε κίνδυνο. Τα νούμερα δε της περιουσίας έχουνε δοθεί πολύ έξυπνα στο παράδειγμα. Τους νόμιμους κληρονόμους δεν τους συμφέρει να αποποιηθούν την κληρονομιά γιατί η συνολική αξία των καταθέσεων και της ακίνητης περιουσίας είναι μεγαλύτερη από την αξία του χρέους για την Πόρσε. Από την άλλη, το χρέος για την Πόρσε δεν μπορούν να το αποπληρώσουν αν δεν εκποιήσουν κομμάτι της ακίνητης περιουσίας. Ποια να είναι η αναλογία του παραδείγματος με την πραγματικότητα που ζούμε; Ποια είναι η κληρονομιά πάνω στην οποία ζητούμε δικαιώματα εμείς οι Έλληνες και την οποία δεν συμφέρει να αποποιηθούμε; Η ιδιότητα του να είσαι Έλληνας; Μα αυτό είναι πνευματική κληρονομιά, όχι υλική. Την προσφέρουμε δε ευχαρίστως χωρίς να χρειάζεται να τη χάσουμε και μεις οι ίδιοι. Μήπως είναι η ίδια η Χώρα στην οποία ζούμε; Ποιο κομμάτι της θα μπορούσαμε να εκποιήσουμε προκειμένου να αποπληρώσουμε το Χρέος των αρκετών εκατοντάδων δις ευρώ; Γιατί αν βάλουμε κάτω τα νούμερα, είναι τέτοιο το μέγεθος του κρατικού Χρέους που δεν αρκεί να δώσουμε το διαμερισμάκι. Θα πρέπει οπωδήποτε να δώσουμε και μέρος από το χωράφακι.

Είναι δυο χρόνια τώρα που ο ελληνικός λαός δυσφημείται συστηματικά σε όλη την Οικουμένη. Οι ιδιότητες του τεμπέλη και του απατεώνα αποδίδονται σε ένα ολόκληρο έθνος. Με αυτά γίνεται μια απλοϊκή προσπάθεια να εξηγηθεί ο δημοσιονομικός εκτροχιασμός του ελληνικού κράτους. Οι επιθέσεις αγγίζανε πολλές φορές τα όρια της κατασυκοφάντησης και του ηθικού διασυρμού. Πολλή συζήτηση έγινε για τη “χλιδή” με την οποία δήθεν ζούσαμε όλοι οι Έλληνες κατά τα τελευταία χρόνια. Για τις “Πόρσε” που αγοράζαμε με δανεικά δίχως να είμαστε σε θέση να παράγουμε κάτι αντίστοιχης αξίας. Οι αξιολογήσεις γίνονται με όρους ηθικούς, σχεδόν μεταφυσικούς: Ο ελληνικός λαός “αμάρτησε” κι επομένως πρέπει να τιμωρηθεί. Και επειδή “αι Αμαρτίαι γονέων παιδεύουσιν τέκνα”, είναι δίκαιο να τιμωρείται για αρκετές γενεές από τώρα και στο εξής. Η συζήτηση είναι πάντα ευκολότερη όταν διεξάγεται υπό τέτοιους όρους. Διότι οι όροι αυτοί γίνονται ευκολότερα αντιληπτοί από τη μεγάλη μάζα των ανθρώπων που δυσκολεύεται να σχηματίσει μια στοιχειώδη συνολική εικόνα της πολύπλοκης σύγχρονης πραγματικότητας.

Τον τελευταίο καιρό έχει αρχίσει να γίνεται αντιληπτό πως δεν είναι μόνο η “ διεφθαρμένη ” Ελλάδα ο αδύναμος κρίκος στην αλυσίδα της Ευρωζώνης. Κρίση χρέους πια αντιμετωπίζει και η 3η μεγαλύτερη οικονομία της: η Ιταλική. Προβλήματα αντιμετωπίζουν η Ισπανία και η Πορτογαλία καθώς και η Ιρλανδία. Η Γαλλία και αυτή δε φαίνεται να είναι πολύ μακριά. Είναι πλέον φανερό τοις πάσι πως η “τεμπελιά” και η “διαφθορά” των Ελλήνων δεν είναι η μόνη υπεύθυνη για τα κακά της Ευρωζώνης. Όλο το οικοδόμημα του Εννιαίου Νομίσματος είναι σαθρά θεμελιωμένο. Δημιουργεί αναπόφευκτα ελλείμματα στην περιφέρεια και πλεονάσματα στο κέντρο. Το δε ελληνικό χρέος δημιουργήθηκε από την προσπάθεια των ελληνικών κυβερνήσεων να προστατέψουν μεγάλα οικονομικά συμφέροντα διατηρώντας παράλληλα και την κοινωνική ειρήνη. Ο συνδυασμός αυτός στην πλάτη μιας οικονομίας που γινότανε όλο και λιγότερο ανταγωνιστική, στα

ΓΝΩΜΕΣ

πλαίσια της ευροζώνης, οδήγησε αναπόφευκτα στη λύση του υπερδανεισμού.

Δηλαδή εμείς δε φταίμε καθόλου; Πώς δε φταίμε; Φταίμε και μάλιστα πολύ. Ο ελληνικός λαός φταίει που δέχτηκε να αμοιβεται για να κάνει δουλειές μη παραγωγικές. Φταίει που για κοινωνικό πρότυπο διάλεξε τον αεριτζή χρηματιστή που βγάζει χρήματα πουλώντας αέρα κοπανιστό και όχι τον υπεύθυνο μάστορα, τον μηχανικό που δίνει έξυπνες και αξιόπιστες λύσεις, τον προσεκτικό και καλό επιστήμονα, τον γεωργό που αδιάκοπα προσπαθεί να βελτιώνει τις καλλιέργειές του. Ο ελληνικός λαός φταίει που δεν κατάλαβε πως από μια πόρσε μπορείς να παίρνεις απόλαυση όχι μόνο με έναν, αλλά με δύο τρόπους. Με τον να την οδηγείς, αλλά και με το να βάζεις στο μυαλό σου ως διανοητική πρόκληση την κατασκευή της. Να τη φτιάξεις για να την προσφέρεις εσύ στον μπαμπά σου.

Μανώλης Ρεμπελάκης

ΔΙΑΒΑΣΤΕ:

- Πάσχου Μανδραβέλη: Περί δημοψηφισμάτων και άλλων δημοκρατικών δεινών (http://www.medium.gr/index.php?option=com_content&view=article&id=4033:1&catid=76:2008-09-01-08-38-48&Itemid=98)
- Robert Reich: Η επιλογή της Ελλάδας: Με τη δημοκρατία ή με τις αγορές; (http://news.kathimerini.gr/4dcgi/_w_articles_columns_1_03/11/2011_461301)

ΔΕΙΤΕ:

- Έλληνας: Ο άνθρωπος του μέλλοντος (<http://www.youtube.com/watch?v=nuBSNC7QgDI&feature=related>)
- Goldman Sachs η Τράπεζα που κυβερνά τον κόσμο (<http://www.koutipandoras.gr/?p=5669>)

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΜΙΑΣ “ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ” ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Τη Δευτέρα 10 Οκτωβρίου, κατά τη διάρκεια συνεδρίασης της Γενικής Συνέλευσης του Τμήματος (ΓΣΤ), έλαβε χώρα στη Σχολή μας ένα περιστατικό που συζητήθηκε πολύ και που συνεχίζει να μας απασχολεί. Προπτυχιακοί φοιτητές έπειτα από σχετική απόφαση ανοικτής συνέλευσης του ΔΣ του Συλλόγου Φοιτητών, ζητώντας να συζητηθεί στη ΓΣΤ το αίτημά τους να δοθεί κανονικά το κομμάτι της Εξεταστικής που χάθηκε λόγω κατάληψης, χρησιμοποίησαν ως μέσο πίεσης τον αποκλεισμό των παρευρισκομένων μελών της ΓΣΤ στο χώρο των συνεδριάσεων. Το ζήτημα έγινε ιδιαίτερα περίπλοκο καθώς από ορισμένα μέλη ΔΕΠ ζητήθηκε η άμεση και επί τόπου επέμβαση της Αστυνομίας. Τηλεφωνικά δε, δόθηκαν και στοιχεία των φοιτητών που θεωρήθηκαν ως οι βασικοί υπαίτιοι. Η ιστορία αυτή τελείωσε μετά τα μεσάνυχτα με την αποχώρηση όσων είχαν απομείνει έξω από την αίθουσα συνεδριάσεων, όταν πια σιγουρεύτηκαν πως η αστυνομική επέμβαση είχε πλέον καταστεί αναπόφευκτη.

Τί στόχο να είχε άραγε η συγκεκριμένη ενέργεια των φοιτητών; Πίστευαν πράγματι πως με τον τρόπο αυτό θα πετύχαιναν την ικανοποίηση των αιτημάτων τους; Πίστευαν πράγματι πως, από την πιεστική ανάγκη τους να βγούνε έξω από την αίθουσα Συνεδριάσεων, οι καθηγητές θα συναινούσαν στα αιτήματά τους; Αν οι καθηγητές συναινούσαν, όχι επειδή θα είχαν πειστεί για το δίκιο των φοιτητών, αλλά από την πιεστική τους ανάγκη να λήξει ο εγκλεισμός τους, δεν θα αποδεικνύονταν δειλοί και αναξιοπρεπείς; Δε θα έχαναν τον σεβασμό των ιδίων των φοιτητών τους αλλά και ολόκληρου του κόσμου με μια τέτοια δειλή συμπεριφορά; Τα παραπάνω είναι τόσο προφανή που αυτοί που πρότειναν τη συγκεκριμένη ενέργεια δεν μπορεί να μην τα ήξεραν εκ των προτέρων. Άρα λοιπόν η ενέργεια αυτή δεν είχε ως σκοπό το να πετύχει να δοθούν τελικά τα μαθήματα που χάθηκαν κατά την Εξεταστική του Σεπτεμβρίου.

Μήπως ο στόχος ήταν να γίνει το ζήτημα ευρύτερα γνωστό; Να κοινοποιηθεί στην Ακαδημαϊκή Κοινότητα και στην Κοινωνία, ώστε να καταστεί πηγή προβληματισμού και να αντληθεί υποστήριξη; Αν αυτός ήταν ο στόχος, τότε η ενέργεια απέτυχε εντελώς. Το μόνο που κατάφερε ήταν να εκτρέψει τη συζήτηση. Το γεγονός πράγματι προβλημάτισε και σχολιάστηκε πολύ. Αποτέλεσε δε ένα από τα καλύτερα επιχειρήματα για όσους από καιρό υποστηρίζουν πως η αστυνομία θα πρέπει να οργανώσει ακόμα και περιπολίες στους χώρους των Πανεπιστημίων σε βάση καθημερινή. Να στήσει ίσως και φυλάκια μέσα σε αυτούς. Και ενώ ο συνηθισμένος σχολιασμός ήταν ως εξής: “12ωρη ομηρία καθηγητών από τους φοιτητές τους. Για δεσ κατάντια!”, οι φοιτητές προσπαθούσαν να ψελλίσουν: “Ναι, αλλά ας μην ξεχνάμε πως στην ενέργεια αυτή φτάσαμε επειδή...”. Δεν έχουν καταλάβει πως η ενέργεια αυτή καθ' αυτή “έθαψε” τους λόγους για τους οποίους έγινε. Τους κάλυψε. Τους εξαφάνισε. Δεν τους ανέδειξε.

Φαίνεται πως η συγκεκριμένη κίνηση δεν είχε απολύτως κανέναν στόχο. Ήταν απλά ένα ξέσπασμα της Οργής των φοιτητών. Υπάρχουν λόγοι σοβαροί για τη συσσώρευση αυτής της οργής. Στις μέρες μας, Οργή υπάρχει στο σύνολο σχεδόν της ελληνικής νεολαίας, πράγμα που είναι αναμενόμενο με τα όσα συμβαίνουν στη Χώρα μας. Επιπλέον, ίσως κάποιες συμπεριφορές και κάποιιο χειρισμοί των καθηγητών που διοικούν τη Σχολή μας να έχουν καταφέρει να στρέψουν προς τα πάνω τους ένα κομμάτι της Οργής των φοιτητών τους. Η Οργή στον άνθρωπο (αλλά και στις κοινωνικές ομάδες) είναι ένας δείκτης που δείχνει πως κάτι είναι στραβό είτε μέσα του, είτε έξω του, είτε και μέσα του καί έξω του. Αν καταφέρει να συναντήσει τον Λόγο και βρουν μαζί τη σωστή στόχευση, τότε γίνεται ένας από τους μεγαλύτερους φορείς Αλλαγής και Προόδου. Όταν όμως ξεσπάει τυφλά, τότε μόνο κατά τύχη (και με πολύ λίγες πιθανότητες) μπορεί να συμβάλλει σε κάτι θετικό. Συνήθως τότε μόνο γκρεμίζει χωρίς να οικοδομεί τίποτα.

Οι καθηγητές δεν είναι ταξικοί αντίπαλοι των φοιτητών. Δεν απομυζούν κανενός είδους υπεραξίας από τους φοιτητές (τουλάχιστον από τους προπτυχιακούς φοιτητές). Καθηγητές και φοιτητές βρίσκονται στον ίδιο χώρο προκειμένου οι πρώτοι να μαθαίνουν γράμματα στους δεύτερους, να τους καθοδηγούν στα μονοπάτια της Γνώσης, να ελέγχουν και να πιστοποιούν την πρόδοό τους. Ιδιαίτερα το τελευταίο αυτό σημείο, η πιστοποίηση της Γνώσης που γίνεται μέσω των εξετάσεων, δίνει στους καθηγητές κάποιου είδους εξουσία επάνω στους φοιτητές. Οι φοιτητές δεν μπορούν να αποφοιτή-

σουν αν η Γνώση που έχουν λάβει δεν πιστοποιηθεί πρώτα από τους καθηγητές τους. Η σχέση καθηγητών-φοιτητών δεν είναι σχέση ισότιμη, είναι σχέση ιεραρχική. Αυτό δεν μπορεί να αλλάξει στα πλαίσια του Πανεπιστημίου, όπως ξεκίνησε να υπάρχει στη Δύση από τον 15ο αιώνα και ύστερα. Όσοι Νόμοι και αν ψηφιστούν, θα ρυθμίζουν μόνο επιμέρους ζητήματα. Η ανισότητα στη σχέση μεταξύ του Μεταδότη της Γνώσης και του Αποδέκτη, μπορεί να αλλάξει μόνο σε κάτι που θα διαφέρει πολύ από αυτό που ξέρουμε ως Πανεπιστήμιο. Θα είναι κάτι πολύ ανώτερο ίσως, όμως είναι έξω εντελώς από το πλαίσιο μέσα στο οποίο γίνεται αυτή η συζήτηση.

Με τα πιο πάνω δεδομένα, πώς μπορεί να διαμορφωθεί η σχέση μεταξύ του φοιτητή και του καθηγητή του; Η μια οδός είναι η οδός της απόλυτης Υποταγής. Ο φοιτητής θέλει με κάθε τρόπο και με κάθε κόστος (συνειδησιακό ή ό,τι άλλο) να τα έχει καλά με τον καθηγητή του. Για μόνο τον λόγο ό,τι τον έχει Ανάγκη. Αυτό φυσικά μπορεί να μην το ομολογεί ούτε στον εαυτό του και την άνευ όρων Υποταγή να τη βαφτίζει Σεβασμό. Ένας άλλος δρόμος είναι αυτός της απόλυτης ρήξης της σχέσης του με τον καθηγητή. Η αλήθεια είναι πως κάθε ιεραρχική σχέση, κάθε σχέση εξουσίας είναι ως ένα βαθμό ταπεινωτική για την προσωπικότητα του υφισταμένου. Αν εδώ προστεθεί και κάποια κακή χρήση της εξουσίας, η συσσώρευση θυμού μπορεί να γίνει σημαντική. Όμως η απόλυτη και οριστική ρήξη της σχέσης του φοιτητή με τον καθηγητή του, μπορεί μεν να απελευθερώνει τον πρώτο από την εξουσία του δεύτερου, διαρρηγγύνει όμως και το εκπαιδευτικό συμβόλαιο μεταξύ τους. Αν ο φοιτητής, πάνω στο θυμό του, προπηλακίσει ή και χτυπήσει τον καθηγητή του, πώς μπορεί μετά να απαιτήσει να εξακολουθήσει ο δεύτερος να φροντίζει για την πρόοδό του; Μπορεί βέβαια να συνεχίσει μόνος του στο δρόμο της Γνώσης, απολαμβάνοντας την πλήρη ελευθερία του. Είναι όμως λίγοι, και πάντα αξιοθαύμαστοι, αυτοί που το καταφέρνουν.

Και οι δυο πιο πάνω συμπεριφορές, είναι συμπεριφορές ανώριμες, παιδιάστικες. Και στις δυο περιπτώσεις, ο φοιτητής φέρεται σαν μικρό παιδί. Είτε υποτάσσεται πλήρως το θέλημα του γονιού-καθηγητή του για να τον ικανοποιήσει (επειδή, καθώς νιώθει μικρός και αδύναμος, τον έχει ανάγκη), είτε τον καθιστά αποκλειστικό στόχο του θυμού του θεωρώντας τον υπεύθυνο για ο,τιδήποτε κακό. Στην πραγματικότητα, ο φοιτητής βρίσκεται στον χώρο του Πανεπιστημίου επειδή ακριβώς ο καθηγητής έχει κάτι να τον διδάξει. Και αυτό που ο δεύτερος έχει να δώσει, ενδιαφέρεται ο πρώτος να το πάρει. Εντούτοις δεν χρειάζεται να τοποθετήσει τον καθηγητή του στη θέση μιας Αυθεντίας. Ας είναι δύσπιστος σε ο,τιδήποτε του λέει ο καθηγητής του και ας το αποδέχεται, αν χρειάζεται, μόνο όταν θα το έχει γυρίσει πολύ καλά μέσα στο μυαλό του. Ο καλός ο φοιτητής είναι ένας Αντάρτης που δεν καταθέτει ποτέ τα όπλα. Κάθε Θέση του καθηγητή του προσπαθεί να την πλήξει. Έτσι ανδρώνεται! Για όπλα του όμως χρησιμοποιεί κατά προτίμηση αυτά που ταιριάζουν περισσότερο σε έναν χώρο πνευματικό, όπως θα έπρεπε να είναι το Πανεπιστήμιο: τη Λογική και τον Λόγο. Στο κάτω κάτω για έναν νέο φοιτητή δεν είναι καθόλου δύσκολο το να καταβάλλει έναν πιθανώς ηλικιωμένο καθηγητή ασκώντας του σωματική βία. Γι' αυτό και σε καμιά περίπτωση δεν μπορεί η συγκεκριμένη ενέργεια να λογιστεί ως ανδραγάθημα. Είναι πιο δύσκολο όμως το να καταβάλλει με την Λογική έναν άνθρωπο που ασκείται στη χρήση της ίσως για δεκαετίες. Και γι' αυτό ενώ στη δεύτερη περίπτωση έχουμε μια πράξη άξια λόγου, στην πρώτη έχουμε μια πράξη ποταπή.

Οι καθηγητές δεν είναι ταξικοί αντίπαλοι των φοιτητών. Μπορούν όμως φυσικά να έχουν αντιλήψεις αυταρχικές. Σε αυτή την περίπτωση, τί μπορούν να κάνουν οι φοιτητές; Με την άσκηση φραστικής ή σωματικής βίας μπορεί κανείς σοβαρά να υποθέσει πως το αποτέλεσμα θα είναι η μετακίνηση των καθηγητών σε αντιλήψεις λιγότερο αυταρχικές; Αυτό θα ήταν δυνατό μόνο στην περίπτωση όπου η άσκηση Βίας θα ήταν ικανή να ...Υποτάξει τους καθηγητές. Ένα τέτοιο ενδεχόμενο όμως θα προϋπέθετε πως οι καθηγητές από τη μεριά τους δε θα ήταν ικανοί να αντιτάξουν μια Βία ισχυρότερη και αποτελεσματικότερη από τη Βία των φοιτητών. Ακόμα περισσότερο, αυτός που δέχεται Βία, στα μάτια του κόσμου νομιμοποιείται να μεταχειριστεί και ίδιος Βία για να αντιδράσει. Δηλαδή ένας καθηγητής με αυταρχικές αντιλήψεις, έπειτα από ένα επεισόδιο Βίας σαν και αυτό που έλαβε χώρα στη Σχολή μας, μπορεί να αισθάνεται απόλυτα δικαιωμένος! Μήπως οι τελευταίοι “πολιορκητές”, εκείνη τη Δευτέρα, δε διαλυθήκαν με το που σιγουρεύτηκαν πως θα έμπαινε η αστυνομία; Ποια μεγαλύτερη δικαίωση της “σκληρής” γραμμής του θα μπορούσε να περιμένει ένας αυταρχικός καθηγητής; Ο αυταρχισμός δεν καταπολεμάται με το να του προσφέρεις τις καλύτερες δικαιολογίες για να ασκηθεί και με το να τον δικαιώνεις δείχνοντας αποφασιστικότητα υποπολλαπλάσια του θράους σου!

Η εικόνα των συναδέλφων μας προπτυχιακών στο συγκεκριμένο περιστατικό ήταν θλιβερή. Τέτοια είναι και η εικόνα συνολικά του ελληνικού Φοιτητικού Κινήματος στις μέρες μας. Η Χώρα μας έχει, τώρα περισσότερο από ποτέ, ανάγκη μιας Σπουδάζουσας Νεολαίας με βάθος σκέψης, με ικανότητα διεισδυτικής ανάλυσης του παρόντος, με δυνατότητα επιλογής εϋστοχων και ποικίλων μορφών δράσης. Αντί γι' αυτά, διαθέτει ένα φοιτητικό κίνημα καθηλωμένο σε πρακτικές προκάτ, σε δράσεις πανομοιότυπες εδώ και δεκαετίες που εκτελούνται με ευλάβεια θρησκευτικής τελετουργίας. Ένα Φοιτητικό Κίνημα που δίνει σήμερα μάχες οπισθοφυλακής για ό,τι αύριο θα αποδεχτεί πως έχει χάσει. Αδύναμο να εμπνεύσει, φρικτά αποκομμένο από την υπόλοιπη Κοινωνία. Ένα φοιτητικό κίνημα που κραυγάζει χωρίς να μιλάει.

ΑΝΑΤΟΜΙΑ ΜΙΑΣ “ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ” ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ

Έμεινα έκπληκτος όταν έμαθα πως παραπέμφθηκαν σε Πειθαρχική Εξέταση 12 φοιτητές για τα επεισόδια της 10ης του Οκτώβρη! Μόνο 12, σκέφτηκα; Είχα την εντύπωση πως στη συγκεκριμένη ενέργεια συμμετείχαν πολύ περισσότεροι. Φαντάζομαι πως 12 φοιτητές δύσκολα θα κρατούσαν τα μέλη της ΓΣΤ κλεισμένα μέσα στην αίθουσα συνεδριάσεων για 12 ώρες. Ακόμα και αν ήταν εξαιρετικά χειροδύναμοι, λόγω του μικρού τους αριθμού δύσκολα θα βρίσκανε το κουράγιο για να επιχειρήσουν κάτι τέτοιο. Ψάχνοντας το ζήτημα λίγο παραπάνω, ανακάλυψα πως ανάμεσα στους 12 συμπεριλαμβάνονται όλα τα μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου (Δ.Σ.) του Συλλόγου των Φοιτητών του Τμήματος. Όλοι οι εκλεγμένοι φοιτητικοί αντιπρόσωποι δηλαδή. Τότε κατάλαβα.

Η παραπομπή λοιπόν είναι επιλεκτική. Οι καθηγητές του Τμήματος δεν τόλμησαν να παραπέμψουν σε Πειθαρχική Εξέταση όλους όσους συμμετείχαν στη συγκεκριμένη “αγωνιστική” ενέργεια. Έκαναν μια επιλογή. Ποια ήταν όμως τα κριτήρια; Από το γεγονός πως έχει παραπεμφθεί σύσσωμο το ΔΣ του Συλλόγου των Φοιτητών, φαίνεται πως αναζητήθηκαν κάποιοι “πρωταίτιοι” για να τιμωρηθούν μόνο αυτοί. Το ΔΣ λοιπόν, στο μυαλό εκείνων που έκαναν την επιλογή, βαρύνεται με τη λήψη της απόφασης και με το ό,τι “παρακίνησαν” τους συμφοιτητές τους στην “αγωνιστική” ενέργεια. Δεν είναι όμως αληθές αυτό. Η συγκεκριμένη απόφαση ελήφθη με μια διαδικασία “Ανοικτού ΔΣ”. Δηλαδή με μια διαδικασία όπου δε συμμετείχαν μόνο τα μέλη του ΔΣ αλλά και πολλοί άλλοι φοιτητές. Συνολικά συμμετείχαν μερικές δεκάδες φοιτητών. Όλοι συμμετείχαν με την ίδια βαρύτητα στην ψήφο. Όσον αφορά στο “παρακίνησαν”, ε αυτό πια προσβάλλει κάθε φοιτητή που δεν θεωρεί τον εαυτό του ως άβουλο ον.

Τα μέλη του ΔΣ του Συλλόγου Φοιτητών δε διώκονται λοιπόν επειδή το καθένα τους φέρθηκε χειρότερα από τους άλλους φοιτητές εκείνη την ημέρα. Διώκονται γιατί ακριβώς είναι μέλη του ΔΣ του Συλλόγου. Η ενέργεια της παραπομπής σε Πειθαρχική Εξέταση φαίνεται πως έχει επομένως δύο στόχους. Ο πρώτος είναι η παραδειγματική τιμωρία μερικών έτσι ώστε να συνετιστούν και οι υπόλοιποι. Να καταλάβουν πως τέτοιου είδους ενέργειες έχουν κόστος και να τις αποφεύγουν, αν όχι επειδή τις σιχαίνονται, τουλάχιστον φοβούμενοι πως θα χρειαστεί να πληρώσουν το κόστος αυτό. Ο δεύτερος στόχος είναι να πληγεί ο ίδιος ο Σύλλογος των Φοιτητών, η ίδια η διάθεση του κάθε φοιτητή να ασχολείται με υποθέσεις που αφορούν στο Σύνολο και όχι μόνο στο Άτομό του. Ποιος θα πάει να ανακατευτεί με τα Κοινά από εδώ και στο εξής όταν θα ξέρει πως ελλοχεύουν τέτοιοι κίνδυνοι; Ποιος θα ζητήσει να εκλεγεί αντιπρόσωπος των φοιτητών όταν θα ξέρει πως κινδυνεύει να διαγραφεί από τη Σχολή του σε περίπτωση που ληφθεί μια κακή απόφαση σε κάποιο συλλογικό όργανο; Μια απόφαση για την οποία ενδεχομένως ο ίδιος να διαφωνεί, αλλά που ίσως να μην έχει σταθεί ικανός να πείσει και την πλειοψηφία των υπολοίπων; Στα συλλογικά όργανα ισχύει ακόμα ο δημοκρατικός κανόνας: η αρχή της πλειοψηφίας.

Είναι αλήθεια πως το πλήγμα κατά του Συλλόγου των Φοιτητών μπορεί να συμβάλλει αποτελεσματικά στην κατεύθυνση της Αποκατάστασης της Τάξεως στη Σχολή. Όταν γνωρίζεις πως για κάθε σου πρόβλημα είσαι μόνος σου και πως δεν έχεις κανέναν δίπλα σου, φοβάσαι. Τότε το μόνο που σου μένει είναι να υποταχθείς στις δίκαιες ή άδικες βουλές του αυθέντη σου και να προσπαθείς στο εξής να βρίσκεις λύσεις αποκλειστικά μέσω του εξευμενισμού του. Ας μην ξεχνάμε όμως πως όταν δεν καταφέρνουμε να βάλουμε σε τάξη ένα ανήσυχο χωριό πιάνοντας και εκτελώντας μόνο τον Πρόεδρο, τον Παπά και τον Δάσκαλο, θα πρέπει να το καίμε ολοσχερώς. Να το εξαλείφουμε από προσώπου Γης!

Σήφης Ανωγειανάκης

Ένα Καλωσόρισμα

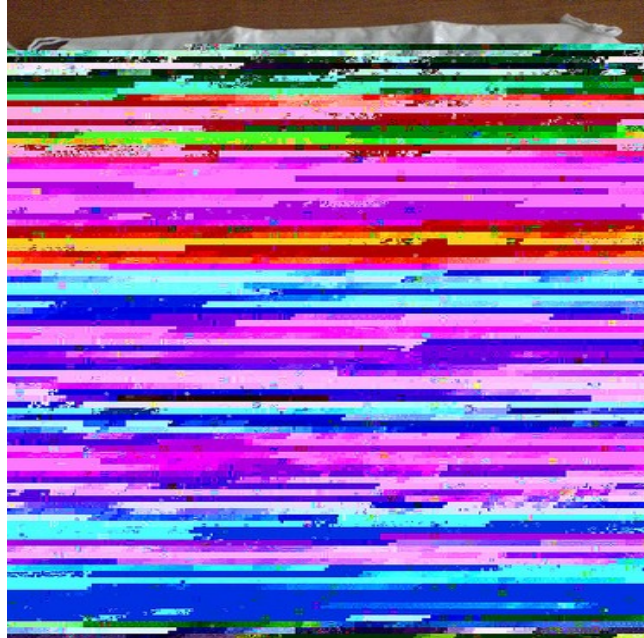
Να μαστε λοιπόν στην οθόνη κάποιου υπολογιστή να αναρωτιόμαστε... τι έγινε η αμφιβολία, τι έγινε η πληροφορία, τι έγινε το χιούμορ, η ενότητα ακόμα και η ελπίδα;; Καιροί δύσκολοι για όλους, καιροί μοναχικοί, ξεχασμένοι καιροί, καιροί άλλοι... χαμένοι σε αμφιθέατρα, σε φωνες και σε ψηφοφορίες, γυρισμένοι ανάποδα και καταδικασμένοι καιροί κατακριτέοι από ανθρώπους που τάξαν πολλά και κληροδότησαν σάπιες φιλοδοξίες... όνειρα κρεμασμένα σε σχοινιά. Χειροποίητα. Πρόχειρα. Προσωρινά. Θα εκπληρωθούν; Θα κυνηγηθούν;; Το αξίζουν;; Πόσο κάνουν πια και πόσα είμαστε διατεθειμένοι να δώσουμε;; Μεχρι πότε και ως πού; Παν μέτρο άριστο ή χαιρε ωω εσύ ασυδοσία;!! Ερωτηματικά πολλά, μάσκες περισσότερες, λόγια μεγάλα, ανεξαρτήτου ηλικίας, άλλα αληθινά και άλλα ψεύτικα... Τι πιστεύεις εσύ; Τι πιστεύω εγώ;;

Ειλικρινά αν με ρωτάς δεν ξέρω... Ξέρω μόνο πως έχω φωνή και ακόμα κι αν δεν την αφήνω να ακουστεί και ακόμα και αν δεν την περπατάω σε διαδηλώσεις και πορείες και δεν την γράφω σε πανό, ακόμα και έτσι ξέρω ότι υπάρχει και ξέρω ότι μπορώ να ακούσω και τη δική σου, να σιγομουρμουράει. Να ρωτάει. Να ζητάει. Να θέλει. Να αντιδράει. Να ηλεκτρίζεται!!

Σ' έσενα λοιπόν, θα γράφω σε σένα που μ' αντέχεις, που φοβάσαι αλλά ξέρεις να πολεμάς, ξέρεις να πέφτεις και να σηκώνεσαι, ξέρεις να επιμένεις, ξέρεις να προσπαθείς, ξέρεις να ζεις! Εγώ είμαι απλά μια ασήμαντη μοναδικότητα μέσα στο σύμπαν, ακριβώς σαν και σενα και θέλω να ξεκινήσουμε μαζί ένα ταξίδι μαγικό με παραμύθια νεοκλασσικά και με αλήθειες αλλοτινές, με απορίες ζωντανές και με γκάφες εφηβικές, αλλά κυρίως με συμφοιτητές, καινούργιους και από τα χτες, και με διαβάτες σε ένα μονοπάτι τραχύ με το όνομα του Ροδου!

ένα ξεχασμένο γραμμόφωνο

Απώλεια Δεδομένων

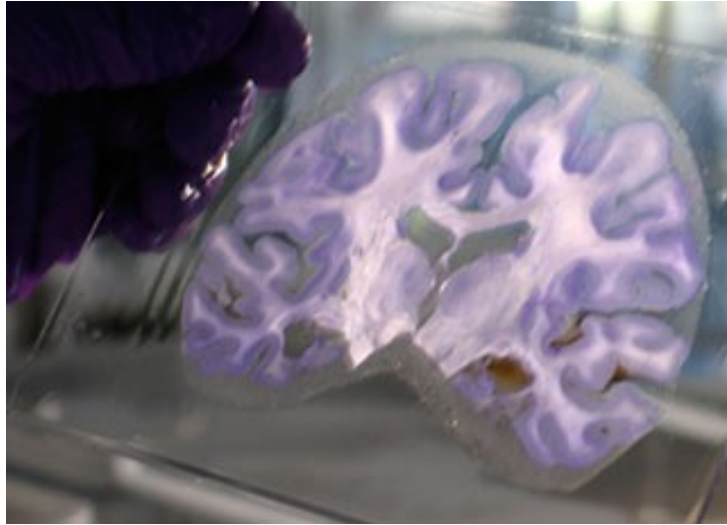
Κλείσε την. Κλείσε την τη ρημαδιασμένη. Την έκλεισε. Το φως από την κλειστή τηλεόραση συνέχιζε να γλείφει τα κάδρα του κατά τ' άλλα σκοτεινού σαλονιού. Νόμιζε ότι θα ήταν εύκολο και ανώδυνο. Όχι μόνο γελάστηκε, αλλά την άκουσε να γελάει κιόλας. Περισσότερο μάλιστα όποτε τον άκουγε να την αποκαλεί «χαζοκούτι». Το χαζοκούτι ήταν αυτό που του δημιούργησε φρούδες ελπίδες και πλαστικές ανάγκες. Ήταν αυτό που τον συντρόφευε τα βράδια που τολμούσε ν' απαρνηθεί την κοινωνική του φύση φοβούμενος το κόστος της αλληλεπίδρασης. Μικρός είχε γράψει σε μία έκθεση στο σχολείο, ότι η τοποθέτηση μιας τηλεόρασης στο σπίτι μιας οικογένειας ισοδυναμεί με αθόρυβο άνοιγμα στην κόλαση. Το πόσο φίλος είχε γίνει με τον διάβολο μόνο αυτός και κάτι άλλα εκατομμύρια υπηκόων το έμαθαν τελικώς.

Ο πανικός τον έκανε να πατήσει το off. Ο πανικός της άδειας τσέπης, της πληγής στο πόδι που απαιτεί πλέον χρήμα για να κλείσει, της απάθειας απέναντι στα ρακένδυτα παγκάκια, της αλλαγής βλέμματος τη στιγμή που σωριάζεται το νηστικό ανήλικο στο ίδιο σχολείο που παλιότερα ο ίδιος έγραφε εκθέσεις για τη φτώχεια, τον ατομικισμό και την κοινωνική αποξένωση. Ο πανικός της μετανάστευσης ως λύσης που του ήρθε συστημένη, όταν εκείνος αμέριμνος έβλεπε ποδόσφαιρο στο κουτί. Κουτί, όχι χαζοκούτι, πλέον ήξερε. Πόσο μικρός ένιωσε, όταν αντιλήφθηκε ότι είναι απλά ένας αριθμός που αγχώνεται για την επίτευξη άλλων αριθμών, για μια ζωή μεταξύ προσήμων συν και πλην, ποτέ επί. Θυμήθηκε το βράδυ της κρίσης πανικού μετά το δελτίο ειδήσεων. Έπαιρνε βαθιές εισπνοές που σπρώχνανε όλο και πιο βαθιά μέσα του ποσοτικά ελλείμματα και συναισθηματικές υφέσεις. Ιδρώτας, δύσπνοια, απώλεια όρασης, ταχυκαρδία, όλα εκεί δίπλα στο πατημένο τηλεκοντρόλ. Πανικοβλήθηκε, όχι επειδή δε ρωτήθηκε ποτέ ο ίδιος, αλλά επειδή δε νοιάστηκε να ρωτήσει αυτός.

Το φως της τηλεόρασης, αν και κλειστής, παρέμενε στο δωμάτιο. Θα μείνει εκεί για μέρες, αλλά μην πανικοβάλεσαι. Ο άνθρωπος, το βιβλίο και ο δρόμος βοηθάνε στον εξορκισμό. Δεν κλείνουν εύκολα τα παράθυρα στην κόλαση, βλέπεις.

Μάνος Σιδεράκης

Μόνο για 20 δευτερόλεπτα...

H.M.'s Brain, MIT Museum

Προσπάθησε για πολλοστή φορά να περιγράψει με το μολύβι του, το ζωγραφισμένο στο χαρτί αστέρι, που ήταν δυνατόν να δει μόνο ως αντανάκλαση στον καθρέφτη που στεκόταν μπροστά του. Για τον καθένα μας θα ήταν δύσκολο. Για τον Henry φαινομενικά θα έπρεπε να είναι ακόμα πιο δύσκολο, καθώς γι' αυτόν ήταν πάντα η πρώτη φορά που ερχόταν αντιμέτωπος με μια τέτοια δοκιμασία. Δεν ήταν μόνος του, και αν ήταν πριν σίγουρα δε θα ήταν ποτέ πια. Πάντα θα βρισκόταν κάποιος μαζί του. Κάποιος, που εκείνος θα τον γνώριζε για πρώτη φορά, παρά τις καθημερινές συναντήσεις τους, και του οποίου η φωνή δε θα μπορούσε να του προκαλέσει κανένα συναίσθημα οικειότητας. Για εκείνον θα ήταν πάντα ένας άγνωστος.

Η Suzanne, απ' την πρώτη κιόλας μέρα, τον κοίταζε προσεκτικά και προσπαθούσε να καταγράψει την κάθε του κίνηση. Δεν ήταν σίγουρη πως θα κατάφερνε να το ολοκληρώσει γρηγορότερα από χτες, αλλά ήταν σίγουρη ότι θα έβαζε τα δυνατά του. Καθισμένη άλλοτε δίπλα του και άλλοτε πιο μακριά, παρατηρούσε καθημερινά τα αποτυπώματα που άφηνε το μολύβι του πάνω στο χαρτί, τα οποία γρήγορα εξελίσσονταν σε διακριτές γραμμές. Και αυτό που με έκπληξη παρατηρούσε η Suzanne ήταν ότι ο Henry κατάφερνε να ολοκληρώσει το περίγραμμα κάθε μέρα και πιο γρήγορα. Επομένως ο Henry μπορούσε να μάθει! Άρα μπορούσε και να θυμηθεί;

Από την παιδική του κιόλας ηλικία, υπέφερε από βαριάς μορφής επιληψία, που μεγαλώνοντας του είχε στερήσει ακόμα και το δικαίωμα της εργασίας. Η αδυναμία ανταπόκρισης του στη φαρμακευτική αγωγή δεν άφηνε άλλα περιθώρια πέραν της αφαίρεσης τμήματος του εγκεφαλικού του ιστού, με σκοπό την εξάλειψη των επιληπτικών επεισοδίων. Η ζωή του όμως μετά την επέμβαση άλλαξε ριζικά. Έπαψε να υποφέρει από τις επιληπτικές κρίσεις που τον βασάνιζαν μέχρι τα 27 του χρόνια, αλλά έχασε κάτι πολύ πολύτιμο. Την ικανότητα να δημιουργεί καινούργιες μνήμες. Αυτή η απώλεια εκτός από το ότι στιγματίσε τη ζωή του, έδωσε γένεση και στην εξέλιξη ενός επιστημονικού κλάδου, της γνωστικής νευροψυχολογίας.

Η Suzanne δεν ήταν η μόνη που προσπάθησε να εισβάλλει στο μυαλό του, αφιερώνοντας αναρίθμητες ώρες συζητώντας μαζί του και υποβάλλοντας των σε διάφορες δοκιμασίες· ο Henry είχε κερδίσει το ενδιαφέρον μεγάλης μερίδας επιστημόνων που αναζητούσαν απαντήσεις σε ερωτήματα που είχαν τεθεί από τις αρχές του 20^{ου} αιώνα. Παρά τη σημαντι-

κή του αδυναμία στο να δημιουργεί καινούργιες μνήμες, ήταν ένας άνθρωπος με δείκτη ευφυΐας ανώτερο ενός μέσου ανθρώπου, ικανός να κρατήσει πληροφορίες στη μνήμη του μοναχά για ένα μικρό διάστημα 20 περίπου δευτερολέπτων και ικανός να διηγηθεί τις αναμνήσεις του απ' την παιδική του ηλικία, τις μοναδικές αναμνήσεις που του είχαν απομείνει.

Μετά την επέμβαση, έχοντας χάσει πια την ικανότητα να γνωρίσει τον εαυτό του αλλά και οτιδήποτε συνέβαινε γύρω του, θεωρήθηκε ο άνθρωπος που θα μπορούσε να βοηθήσει να αποσαφηνιστούν κάποιες από τις πολύπλοκες λειτουργίες ενός πολυδύναμου οργάνου, του εγκεφάλου. Γι' αυτόν ήταν απλώς μια διαφορετική πρόκληση κάθε μέρα, μια κοινωνική συναναστροφή που κάθε φορά ήταν μοναδική. Είναι χαρακτηριστική η αναφορά της Suzanne Corkin - που δούλεψε μαζί του για περίπου 45 χρόνια – στην απάντηση του Henry κάθε φορά που του έλεγε πόσο διάσημος είναι για τη συνεισφορά του στην έρευνα. Η απάντηση ήταν πάντα ένα συνεσταλμένο «Αλήθεια;» που συνοδευόταν από ένα βλέμμα περηφάνειας το οποίο και εξαφανιζόταν μόλις σε διάστημα 20 δευτερολέπτων. Συνέχισε να του το λέει συχνά και πάντα φαινόταν ικανοποιημένος. Για τους ερευνητές που τον μελετούσαν, ήταν κάθε μέρα και μια καινούργια ανακάλυψη, ένα ακόμα λιθαράκι στο οικοδόμημα της γνώσης. Ο Henry ήταν πάντα δεκτικός σε τέτοιες προκλήσεις, όπως άλλοστε δηλώνουν και τα 53 χρόνια ενεργής προσφοράς του σε αυτές τις έρευνες. Πάντα αντιμετώπιζε τους «άγνωστους» που τον προσέγγιζαν, με συμπάθεια και ευγένεια. Μέχρι και την τελευταία μέρα της ζωής του - αλλά και μετά το τέλος της (καθώς έδωσε τη συγκατάθεση για περαιτέρω μελέτη του εγκεφάλου του μετά το θάνατο του) - ο Henry έδωσε απλόχερα στους «άγνωστους φίλους του» αυτό που ζητούσαν να λάβουν. Γνώση. Γνώση που βοήθησε έναν ολόκληρο επιστημονικό κλάδο να εξελιχθεί και να εξιχνιάσει λειτουργίες που μέχρι τότε υπήρχαν απλώς σαν υποθέσεις.

Ο Henry Gustav Molaison, ευρέως γνωστός ως «ασθενής H.M.» απεβίωσε στις 2 Δεκεμβρίου του 2008, σε ηλικία 82 ετών. Η συνεισφορά του στην ανάπτυξη της γνωστικής νευροψυχολογίας και της θεωρίας περί λειτουργίας της μνήμης είναι αδιαμφισβήτητη. Πριν την εξέταση της περίπτωσης του κυριαρχούσε η θεωρία ότι για τη διαδικασία της μνήμης επιστρατεύονταν ολόκληρος ο εγκεφαλικός φλοιός. Αυτή η θεωρία καταρρίφθηκε μόλις τέσσερα χρόνια μετά τη μοιραία επέμβαση. Κάποια από τα σημαντικότερα ευρήματα στα οποία οδήγησε η μακροχρόνια μελέτη του εγκεφάλου του H.M. ήταν ο προσδιορισμός του ιπποκάμπιου σχηματισμού ως μιας από τις σημαντικότερες δομές για τη λειτουργία της μνήμης και ο διαχωρισμός των κυκλωμάτων που ελέγχουν τις διάφορες μορφές της, όπως τη διαδικαστική και τη δηλωτική μνήμη. Ο Henry ήταν ικανός να μάθει κινητικές δεξιότητες, όπως να σχεδιάσει το περίγραμμα του αστεριού κοιτάζοντας μόνο το είδωλο του στον καθρέφτη, έστω κι αν δε μπορούσε να θυμηθεί τη διαδικασία μάθησης τους (διαδικαστική μνήμη, ασυνείδητη μάθηση). Ήταν όμως ανίκανος να ανακαλέσει πρόσωπα και γεγονότα (δηλωτική μνήμη, ενσυνείδητη μάθηση).

Ο Henry Gustav Molaison αν και δε θυμόταν ότι είχε υποβληθεί σε χειρουργική επέμβαση, γνώριζε το πρόβλημα του. Ήξερε ότι κάτι πήγαινε στραβά με τη μνήμη του. Ήταν σίγουρα σε θέση να αντιλαμβάνεται πόσο σημαντικός υπήρξε για την εξέλιξη της γνώσης μας όσον αφορά τη λειτουργία της μνήμης αν και, δυστυχώς, αυτή η πληροφορία έμενε στο μυαλό του κάθε φορά μόνον για 20 δευτερόλεπτα...

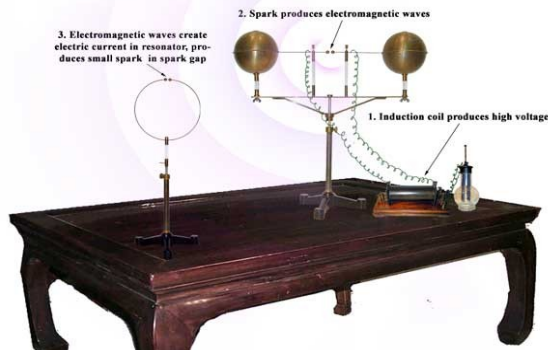
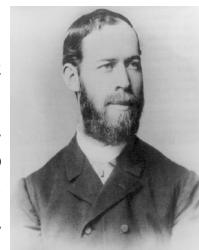
Κοκονά Δέσποινα

Από τη ζωή του Heinrich Rudolf Hertz (1857-1894)

Ο Heinrich Rudolf Hertz γεννήθηκε στο Αμβούργο στις 22 Φεβρουαρίου του 1857. Η οικογένειά του ήταν εβραϊκής καταγωγής, εύπορη και καλλιεργημένη. Ο πατέρας του ήταν ιδιαίτερα επιφανής. Έφτασε να γίνει ακόμα και γεροϋσιαστής.

Από νωρίς έδειξε μια ιδιαίτερη κλίση τόσο προς τις επιστήμες όσο και τις ξένες γλώσσες. Είναι χαρακτηριστικό πως έμαθε Αραβικά και Σανσκριτικά. Σπούδασε στη Δρέσδη, το Μόναχο και το Βερολίνο. Εκεί δούλεψε μαζί με τους Gustav Kirchhoff και Hermann von Helmholtz. Ολοκλήρωσε το PhD του στο Βερολίνο το έτος 1880 με επιβλέποντα τον Helmholtz. Μαζί του συνέχισε να δουλεύει μέχρι το 1883.

Από το 1883 έως το 1885 δούλεψε ως λέκτορας στην έδρα της Θεωρητικής Φυσικής στο Πανεπιστήμιο του Κιέλου και στη συνέχεια μετακινήθηκε στο Πανεπιστήμιο της Καρλσρούης όπου και έγινε καθηγητής. Στην Καρλσρούη ήταν που πραγματοποίησε το σημαντικότερο επιστημονικό του επίτευγμα: Επιβεβαίωσε την ύπαρξη των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων όπως προβλέπονταν από τη θεωρία του James Clerk Maxwell. Για περισσότερο από 20 χρόνια κανείς δεν είχε καταφέρει να δημιουργήσει και να ανιχνεύσει αυτά τα κύματα. Το κατάφερε ο Heinrich Hertz με σειρά πειραμάτων από το 1886 έως το 1888.

Έφτιαξε μια διπολική κεραία εκπομπής, όπως θα λέγαμε σήμερα, χρησιμοποιώντας δύο ορειχάλκινες σφαίρες συνδεδεμένες στους πόλους ενός πηνίου Ruhmkorff, φορτιζόμενες περιοδικά από αυτό υπό υψηλή τάση μεταξύ τους και εκφορτιζόμενες μέσω ενός σπινθηρισμού σε διάκενο. Για την ανίχνευση των κυμάτων χρησιμοποίησε αντίστοιχα μια βροχοκεραία λήψης, όπως θα λέγαμε σήμερα. Ήταν ένα λεπτό χάλκινο καλώδιο το οποίο είχε κάμψει έτσι ώστε να σχηματιστεί ένας βρόχος κυκλικού σχήματος και διαμέτρου μερικών εκατοστών. Οι άκρες του καλωδίου απείχαν μεταξύ τους μερικές δεκάδες μικρόμετρα, δημιουργώντας κι εδώ ένα διάκενο. Ο συντονισμός μεταξύ πομπού και δέκτη μπορούσε να γίνει με ρύθμιση του πηνίου Ruhmkorff καθώς και του εύρους των δύο διακένων.

Η εμφάνιση σπινθήρα στο διάκενο του δέκτη κάθε στιγμή που εμφανιζόταν σπινθήρας στο διάκενο του πομπού, ήταν η απόδειξη της μετάδοσης ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας από τον δεύτερο στον πρώτο. Στην Ιστορία μέχρι τότε δεν είχε παρατηρηθεί ποτέ κάτι τέτοιο. Για πρώτη φορά δυο συσκευές, τοποθετημένες σε αρκετά μέτρα απόσταση η μία από την άλλη, “επικοινωνούσαν” χωρίς να μεσολαβεί κάποιο μηχανικό μέσο.

Σχεδιάζοντας ακόμα πιο εκλεπτυσμένα πειράματα, ο Hertz έδειξε πως η ταχύτητά των κυμάτων που παρήγαγε ήταν ίδια με αυτή του φωτός. Έδειξε επίσης πως ακολουθούσαν τους ίδιους νόμους ανάκλασης και διάθλασης. Επαλήθευσε έτσι τη θεωρία του Maxwell πέρα για πέρα. Μια άλλη σημαντική ανακάλυψη που προέκυψε από αυτή τη σειρά πειραμάτων ήταν η ανακάλυψη του Φωτοηλεκτρικού φαινομένου. Η εξήγηση αυτού του φαινομένου χρειάστηκε να περιμένει μέχρι το 1905 για τον Albert Einstein και αποτέλεσε ένα από τα γεννέθλια γεγονότα της Κβαντικής Θεωρίας του Φωτός.

Μετακινήθηκε στο Πανεπιστήμιο της Βόννης το 1889. Εκεί επιδόθηκε σε θεωρητικές μελέτες επάνω στις θεωρίες του Maxwell. Αναζητούσε κυρίως μια μηχανική βάση για την Ηλεκτροδυναμική με τη χρήση της έννοιας του “Αιθέρα”. Από τις αρχές όμως του 1892 η κατάσταση της υγείας του έγινε πολύ άσχημη και μπορούσε πια να δουλεύει με δυσκολία. Εμφάνισε μια αυτοάνοση πάθηση: την κοκκιωμάτωση Wegener. Από αυτή πέθανε τελικά την πρωτοχρονιά του 1894, ύστερα από μεγάλη ταλαιπωρία, αφήνοντας πίσω του τόσο ένα πλούσιο έργο όσο και πολλές ανεκπλήρωτες προσδοκίες. Δεν είχε κλείσει ακόμα τα 37 του χρόνια.

Είχε περάσει λίγος καιρός από τον θάνατο του Hertz όταν οι εργασίες του χρησιμοποιήθηκαν από τον Guglielmo Marconi για την έναρξη της ασύρματης επικοινωνίας. Είναι περίεργο, αλλά ο ίδιος ο Hertz δεν πίστευε πως οι ανακαλύψεις του θα μπορούσαν να έχουν κάποια χρηστική εφαρμογή. Χαρακτηριστικός είναι ένας διάλογος που λέγεται πως έλαβε χώρα μεταξύ αυτού και ενός φοιτητή κατά τη διάρκεια μιας επίδειξης:

- Αυτό είναι ένα πείραμα που αποδεικνύει πως ο κύριος Maxwell είχε τελικά δίκιο. Αυτά τα μυστήρια ηλεκτρομαγνητικά κύματα είναι εδώ.
- Ωραία, και μετά από αυτό τί;
- Νομίζω, τίποτα.

Κολλιόπουλος Γιώργος

Πηγή: Susskind, Charles. (1995). *Heinrich Hertz : a Short Life*

ΑΠΟ ΤΗ ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΜΑΣ ΖΩΗ

Ο Σκίνακας το ...χειμώνα!!!

Δεν είναι λίγοι οι επισκέπτες του αστεροσκοπείου του Σκίνακα όπου κατά τις καλοκαιρινές τους επισκέψεις αναρωτιούνται γιατί το αστεροσκοπείο δεν “δουλεύει” και το χειμώνα. Στις παρακάτω φωτογραφίες, της προηγούμενης εβδομάδας, μπορείτε να παρατηρήσετε μερικούς από τους λόγους που οι άνθρωποί του τον εγκαταλείπουν από τα τέλη Νοέμβρη μέχρι και τον Απρίλη...

Θ. Μπιτσάκης

ΑΠΟ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΜΑΣ

Εδώ και δύο μήνες περίπου (από τις 31 Οκτωβρίου του 2011), στο εργοστάσιο της Ελληνικής Χαλυβουργίας στον Ασπρόπυργο Αττικής, βρίσκεται σε εξέλιξη μία από τις μεγαλύτερες και σημαντικότερες απεργίες των τελευταίων ετών στη χώρα μας. Συλλογικότητες, εργατικά σωματεία, πλήθος κόσμου στηρίζουν τους απεργούς τόσο ηθικά όσο και υλικά. Αξιοσημείωτο είναι πως το θέμα έχει σχεδόν “πνιγεί” στα μεγάλα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης.

Η Γενική Συνέλευση του Συλλόγου μας, ως ένα ελάχιστο δείγμα αλληλεγγύης στους απεργούς της Ελληνικής Χαλυβουργίας, αποφάσισε στις 21 Νοεμβρίου του 2011 να διαδόσει το τότε ψήφισμα της δικής τους Γενικής Συνέλευσης. Το ψήφισμα αυτό δημοσιεύεται και στις σελίδες του Λ.Ρ. προς ενημέρωση όλων όσων δεν έτυχε να πληροφορηθούν από αλλού γι' αυτό το τόσο σημαντικό γεγονός.

Η απεργία φυσικά δε βρίσκεται πια στην 16η της μέρα (ημέρα έκδοσης του Ψηφίσματος) αλλά πλησιάζει ήδη στην 70η.

ΨΗΦΙΣΜΑ : Προς την εργατική τάξη, τον εργαζόμενο λαό.

Συνάδελφοι, ακούστε τη φωνή των χαλυβουργών.

Εμείς οι 400 εργάτες της ελληνικής χαλυβουργίας απεργούμε σαν μια γροθιά για 16η μέρα και συνεχίζουμε. Πίσω δεν κάνουμε, διαλέξαμε τον δρόμο της τιμής και της αξιοπρέπειας, υπερασπίζουμε το ψωμί και το μέλλον των παιδιών μας.

Δεν γυρνάμε για δουλειά μέσα στη φωτιά και το σίδερο για 500 ευρώ. Απαιτούμε να επιστρέψουν στη δουλειά οι 34 απολυμένοι συνάδελφοί μας. Ο αγώνας μας, αφορά όλους τους εργαζόμενους.

Η εργοδοσία της Ελληνικής Χαλυβουργίας λειτουργεί σαν λαγός των βιομηχάνων.

Είναι η πρώτη βιομηχανία στην Αττική που με εκβιασμό τις θέσεις εργασίας επιχειρεί να εφαρμόσει το 5ωρο, ελαστικές σχέσεις εργασίας, το ωρομίσθιο, απλήρωτες υπερωρίες, κατάργηση ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Οι απολύσεις έγιναν για τρομοκρατία, επειδή ομόφωνα η Γενική μας Συνέλευση απέρριψε την απαίτηση της εργοδοσίας να δουλεύουμε 5ωρο με 40% μείωση των αποδοχών.

Η παραγωγή με τη σκληρή δουλειά μας, τα καθημερινά εργατικά ατυχήματα, με νεκρό συνάδελφό μας πέρυσι, από 196.000 τόνους έφτασε στους 266.000 τόνους.

Τα κέρδη του Βιομήχανου Μάνεση είναι αμύθητα, ο οποίος συνεχίζει να εκβιάζει ότι αν δεν δεχθούμε να δουλέψουμε σκλάβοι, θα απολύσει 180 ακόμη εργαζόμενους.

Οι χαλυβουργοί του δώσαμε την απάντηση που πρέπει. Νικήσαμε το φόβο, τους εκβιασμούς, την απειλή της πείνας. Κατεβήκαμε σε απεργία.

Είμαστε όρθιοι, είμαστε ήδη νικητές, δεν μπορεί κανείς να μας λυγίσει. Οι βιομήχανοι στα γύρω εργοστάσια περίμεναν να έχουμε κουραστεί, να έχουμε πάει για δουλειά με σκυμμένο το κεφάλι, να έχουμε υπογράψει 5ωρο. Ο βιομήχανος Μάνεσης ομολόγησε ότι δεν περίμενε τέτοιο αγώνα! Αποδείξαμε ότι οι εργάτες έχουν αστείρευτη δύναμη. 16 μέρες όλο το 24ωρο με βάρδιες περιφρουρούμε την απεργία μας. Ένωσαν τη δύναμή μας, και εμείς μάθαμε περισσότερα. Ξεχωρίζουμε τους φίλους από τους εχθρούς.

Στηρίζομαστε στην δύναμη της αλληλεγγύης. Δεκάδες σωματεία μας στηρίζουν από την πρώτη μέρα. Το ΠΑΜΕ είναι δίπλα μας. Ενισχύστε τον αγώνα των χαλυβουργών με κάθε τρόπο.

Για τον χαλυβουργό δεν έχει γυρισμό! Χάνοντας εμείς, ανοίγει η πόρτα για το 5ωρο και την εργασιακή ζούγκλα και στις υπόλοιπες βιομηχανικές μονάδες, οι βιομήχανοι περιμένουν στην γωνιά. Η νίκη των χαλυβουργών θα είναι μια μεγάλη νίκη

για όλη την εργατική τάξη. Για αυτό σας θέλουμε στο πλευρό μας, κοντά μας.

Ως εδώ! Η τρομοκρατία, ο εκβιασμός, η επίθεση στην ζωή μας δεν θα περάσει.

Στηρίζτε τους απεργούς χαλυβουργούς με κάθε τρόπο: Ψηφίσματα και αποφάσεις απ' τα συνδικάτα, φορείς της γειτονιάς, συλλόγους νεολαίας, γυναικών, παντού, την φυσική σας παρουσία έξω από την πύλη, την συγκέντρωση χρημάτων για ενίσχυση των οικογενειών των χαλυβουργών, συγκέντρωση τροφίμων.

Καταγγέλλουμε σε όλους τους εργαζόμενους την πλειοψηφία της Ομοσπονδίας Μετάλλου και του Εργατικού Κέντρου Ελευσίνας που εδώ και 16 ημέρες όχι μόνο δεν συνεδρίασαν για να συζητήσουν την οργάνωση της αλληλεγγύης, αλλά μας “συμβουλεύουν” να υποταχθούμε, μας συκοφαντούν, προσπαθούν να μας διαιρέσουν. Καλούμε τους εργαζόμενους να τους προσπεράσουν και να οργανωθούν σε κάθε χώρο δουλειάς.

Η νίκη θα είναι δύσκολη μα θα είναι δική μας!

ΟΙ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΟΙ ΔΕΝ ΣΚΥΒΟΥΝ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΟ ΛΑΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ

*Η γενική συνέλευση των εργαζόμενων στην ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΧΑΛΥΒΟΥΡΓΙΑ
ΑΣΠΡΟΠΥΡΓΟΣ 15 ΝΟΕΜΒΡΙΟ 2011*

Η απεριοδική έκδοση του Λευκού Ρόδου είναι μια πρωτοβουλία της Γενικής Συνέλευσης του Συλλόγου Μεταπτυχιακών Φοιτητών και Υποψηφίων Διδασκόντων του Τμήματος Φυσικής του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Υπεύθυνος: Γιώργος Κολλιόπουλος (gkolliop@physics.uoc.gr)